TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2017. gada 26. janvārī*

Apelācija — Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas vannas istabu aprīkojuma tirgi — Lēmums, ar kuru konstatēts LESD 101. panta un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu 53. panta pārkāpums — Cenu saskaņošana un konfidenciālas komercinformācijas apmaiņa — Vienots pārkāpums — Pierādījums — Naudas sodi — Neierobežota kompetence — Saprātīgs termiņš — Samērīgums

Lieta C-625/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 29. novembrī iesniedza

Villeroy & Boch AG , Metlaha (Vācija), ko pārstāv *M. Klusmann* un *T. Kreifels*, *Rechtsanwälte*, kam palīdz *S. Thomas*, profesors,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *L. Malferrari*, *F. Castillo de la Torre* un *F. Ronkes Agerbeek*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši M. Bergere [*M. Berger*], E. Levits, S. Rodins [*S. Rodin*] (referents) un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 10. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2015. gada 26. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* * Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Villeroy & Boch AG* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2013. gada 16. septembra spriedumu *Villeroy & Boch Austria* u.c./Komisija (T-373/10, T-374/10, T-382/10 un T-402/10, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2013:455), ciktāl ar šo spriedumu Vispārējā tiesa ir daļēji noraidījusi tās prasību atcelt Komisijas 2010. gada 23. jūnija Lēmumu C(2010) 4185, galīgā redakcija, par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/39092 – Vannas istabu aprīkojums) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), ciktāl tas uz to attiecas.

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 1/2003

2 Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101. un 102. pantā] (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 23. panta 2. un 3. punktā ir paredzēts:

"2. Komisija ar lēmumu var uzlikt soda naudas [naudas sodus] uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām, ja tās tīši vai nolaidības dēļ:

a) pārkāpj [LESD 101. vai 102. pantu] [..]

[..]

Attiecībā uz katru uzņēmumu un uzņēmumu apvienību, kas piedalās pārkāpumā, soda nauda [naudas sods] nepārsniedz 10 % no tās kopējā apgrozījuma iepriekšējā uzņēmējdarbības gadā.

[..]

3. Nosakot soda naudas [naudas soda] apmēru, ņem vērā pārkāpuma smagumu un ilgumu."

2006. gada pamatnostādnes

3 Pamatnostādņu naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas (EK) Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "2006. gada pamatnostādnes"), 2. punktā ir norādīts, ka naudas sodu noteikšanai "Komisijai jāņem vērā pārkāpuma smagums un tā ilgums" un "uzliktais naudas sods nedrīkst pārsniegt robežas, kas norādītas Regulas (EK) Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta otrajā un trešajā daļā".

4 2006. gada pamatnostādņu 37. punktā ir noteikts:

"Lai gan šīs pamatnostādnes sniedz vispārēju metodiku naudas soda noteikšanai, konkrētie lietas apstākļi vai vajadzība panākt preventīvu iedarbību var attaisnot Komisijas novirzīšanos no šīs metodikas vai no 21. punktā minētajiem ierobežojumiem."

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

5 Preces, uz kurām attiecas aizliegtā vienošanās, ir vannas istabu aprīkojums, kas ietilpst vienā no trim šādu preču apakšgrupām, proti, sanitārtehnikas izstrādājumi, dušas nodalījumi un to piederumi, kā arī keramikas izstrādājumi (turpmāk tekstā – "trīs preču apakšgrupas").

6 Tiesvedības priekšvēsturi Vispārējā tiesa ir aprakstījusi pārsūdzētā sprieduma 1.–19. punktā, un to var rezumēt šādi.

7 Apstrīdētajā lēmumā Komisija konstatēja LESD 101. panta 1. punkta un 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "EEZ līgums") 53. panta pārkāpumu vannas istabu aprīkojuma nozarē. Šis pārkāpums, kurā esot piedalījušies 17 uzņēmumi, esot norisinājies dažādos laikposmos no 1992. gada 16. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim un esot izpaudies kā pret konkurenci vērstu nolīgumu vai saskaņotu darbību kopums Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas teritorijā.

8 Precīzāk, Komisija apstrīdētajā lēmumā norādīja, ka konstatēto pārkāpumu veidojot, pirmkārt, minēto vannas istabu aprīkojuma ražotāju īstenotā ikgadējo cenu paaugstinājumu un citu tarifikācijas elementu saskaņošana, kas esot notikusi regulārajās nacionālo profesionālo apvienību ietvaros rīkotajās sanāksmēs, otrkārt, cenu noteikšana vai saskaņošana saistībā ar īpašiem notikumiem, tādiem kā izejvielu cenu paaugstināšana, euro ieviešana, kā arī ceļu nodevu ieviešana, un, treškārt, konfidenciālās komercinformācijas izpaušana un apmaiņa. Komisija turklāt konstatēja, ka cenu noteikšana vannas istabu aprīkojuma nozarē esot notikusi atbilstoši ikgadējam ciklam. Šādi ražotāji esot noteikuši savus cenrāžus, kas parasti esot bijuši spēkā uz gadu un esot bijuši pamats komerciālajām attiecībām ar vairumtirgotājiem.

9 *Villeroy & Boch*, kā arī pārējās prasītājas pirmajā instancē, *Villeroy & Boch Austria GmbH* (turpmāk tekstā – "*Villeroy & Boch* Austrija"), *Villeroy & Boch SAS* (turpmāk tekstā – "*Villeroy & Boch* Francija") un *Villeroy & Boch Belgium SA* – (turpmāk tekstā – "*Villeroy & Boch* Beļģija") darbojas vannas istabu aprīkojuma nozarē. *Villeroy & Boch* pieder visas kapitāla daļas *Villeroy & Boch* Austrija, *Villeroy & Boch* Francija, *Villeroy & Boch* Beļģija, *Ucosan BV* un tās meitasuzņēmumos, kā arī *Villeroy & Boch SARL* (turpmāk tekstā – "*Villeroy & Boch* Luksemburga").

10 2004. gada 15. jūlijā *Masco Corp*. un tās meitasuzņēmumi, tostarp *Hansgrohe AG*, kas ražo sanitārtehnikas izstrādājumus, un *Hüppe GmbH*, kas ražo dušas nodalījumus, informēja Komisiju par aizliegto vienošanos vannas istabu aprīkojuma nozarē un lūdza piemērot atbrīvojumu no naudas sodiem atbilstoši Komisijas paziņojumam par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "2002. gada paziņojums par sadarbību") vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt tām uzliekamo naudas sodu apmēru. 2005. gada 2. martā Komisija atbilstoši šā paziņojuma 8. punkta a) apakšpunktam un 15. punktam pieņēma lēmumu par nosacītu atbrīvojumu no naudas sodiem par labu *Masco*.

11 2004. gada 9. un 10. novembrī Komisija veica iepriekš nepaziņotas pārbaudes vairāku sabiedrību un nacionālo profesionālo apvienību, kas darbojas vannas istabu aprīkojuma nozarē, telpās.

12 2004. gada 15. un 19. novembrī *Grohe Beteiligungs GmbH* un tās meitasuzņēmumi, kā arī *American Standard Inc*. (turpmāk tekstā – "*Ideal Standard*") attiecīgi lūdza piemērot atbrīvojumu no naudas soda atbilstoši 2002. gada paziņojumam par sadarbību vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt to naudas sodu apmēru.

13 Pēc tam, kad laikposmā no 2005. gada 15. novembra līdz 2006. gada 16. maijam Komisija bija pieprasījusi informāciju no vairākām sabiedrībām un apvienībām, kuras darbojas vannas istabu aprīkojuma nozarē, tai skaitā prasītājām pirmajā instancē, tā 2007. gada 26. martā pieņēmuma paziņojumu par iebildumiem, kas tām tika paziņots.

14 2006. gada 17. un 19. janvārī *Roca SARL*, kā arī *Hansa Metallwerke AG* un tās meitasuzņēmumi arī attiecīgi lūdza piemērot atbrīvojumu no naudas soda atbilstoši 2002. gada paziņojumam par sadarbību vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt tiem uzlikto naudas sodu apmēru. 2006. gada 20. janvārī *Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG Armaturenfabrik* iesniedza līdzīgu lūgumu.

15 Pēc uzklausīšanas sēdes, kas notika no 2007. gada 12. līdz 14. novembrim un kurā piedalījās prasītājas pirmajā instancē, un pēc 2009. gada 9. jūlija faktu izklāsta vēstules nosūtīšanas, kurā to uzmanība tika vērsta uz noteiktiem pierādījumiem, uz kuriem Komisija plānoja balstīties, pieņemot galīgo lēmumu, un pēc papildu informācijas pieprasījumiem, kas vēlāk tika nosūtīti minētajām prasītājām, Komisija 2010. gada 23. jūnijā pieņēma apstrīdēto lēmumu. Šajā lēmumā tā pauda nostāju, ka šā sprieduma 8. punktā aprakstītās darbības esot daļa no vispārēja plāna, kura mērķis esot ierobežot konkurenci starp minētā lēmuma adresātiem, un šīm darbībām esot vienota un turpināta pārkāpuma pazīmes, kura piemērošanas jomā ir iekļautas trīs preču apakšgrupas un kurš attiecas uz Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas teritoriju. Šajā ziņā tā tostarp ir uzsvērusi, ka minētās darbības esot atbildušas vairākkārtēji novērojamam modelim, kas sešās dalībvalstīs, kurās tika veikta Komisijas izmeklēšana, esot bijis viens un tas pats. Tāpat tā norādīja, ka pastāv nacionālas profesionālas apvienības, kuras attiecas uz visām trim preču apakšgrupām un kuras tā nosauca par "saskaņošanas struktūrām", nacionālas profesionālas apvienības, kuras ietver dalībniekus, kas darbojas ar vismaz divām no šīm trim preču apakšgrupām, un kuras tā nosauca par "daudzpreču apvienībām", kā arī specializētas apvienības, kuras ietver dalībniekus, kas darbojas ar vienu no šīm trim preču apakšgrupām. Visbeidzot tā konstatēja, ka pastāv centrāla uzņēmumu grupa, kura ir piedalījusies aizliegtās vienošanās darbībās dažādās dalībvalstīs un saskaņošanas struktūrās un daudzpreču apvienībās.

16 Komisijas ieskatā, prasītājas pirmajā instancē ir piedalījušās attiecīgajā pārkāpumā kā šādu apvienību biedri, proti, *IndustrieForum Sanitär*, kas no 2001. gada ir aizstājusi *Freundeskreis der deutschen Sanitärindustrie*, *Arbeitskreis Baden und Duschen*, kas no 2003. gada ir aizstājusi *Arbeitskreis Duschabtrennungen* un *Fachverband Sanitär-Keramische Industrie* (turpmāk tekstā – "*FSKI*") Vācijā, *Arbeitskreis Sanitärindustrie* (turpmāk tekstā – "*ASI*") Austrijā, *Vitreous China-group* (turpmāk tekstā – "*VCG*") Beļģijā, *Sanitair Fabrikanten Platform* Nīderlandē un *Association française des industries de céramique sanitaire* (*AFICS*) Francijā. Attiecībā uz Nīderlandē izdarīto pārkāpumu Komisija apstrīdētā lēmuma 1179. apsvērumā būtībā ir konstatējusi, ka uzņēmumiem, kas šajos pārkāpumos ir piedalījušies, par to nevar tikt uzlikts naudas sods noilguma dēļ.

17 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā Komisija ir uzskaitījusi uzņēmumus, kuriem tā uzlikusi sodus par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta pārkāpumu laikā no 1994. gada 1. janvāra, jo tie bija aizliegtās vienošanās dalībnieki vannas istabu aprīkojuma nozarē Beļģijā, Vācijā, Francijā, Itālijā, Nīderlandē un Austrijā dažādos periodos laikposmā no 1992. gada 16. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim. Runājot par prasītājām pirmajā instancē, Komisija minētā lēmuma 1. panta 1. punktā *Villeroy & Boch* ir uzlikusi naudas sodu par tās dalību minētajā vienotajā pārkāpumā no 1994. gada 28. septembra līdz 2004. gada 9. novembrim un tās meitasuzņēmumiem *Villeroy & Boch* Beļģija, *Villeroy & Boch* Francija un *Villeroy & Boch* Austrija par periodiem no 1994. gada 12. oktobra līdz agrākais 2004. gada 9. novembrim.

18 Apstrīdētā lēmuma 2. panta 8. punktā Komisija ir uzlikusi naudas sodus, pirmkārt, *Villeroy & Boch* EUR 54 436 347 apmērā, otrkārt, solidāri *Villeroy & Boch* un *Villeroy & Boch* Austrija EUR 6 083 604 apmērā, treškārt, solidāri *Villeroy & Boch* un *Villeroy & Boch* Beļģija EUR 2 942 608 un, ceturtkārt, solidāri *Villeroy & Boch* un *Villeroy & Boch* Francija EUR 8 068 441 apmērā. Tātad kopējais prasītājām pirmajā instancē uzlikto naudas sodu apmērs bija EUR 71 531 000.

19 Lai noteiktu naudas sodu apmēru, Komisija balstījās uz 2006. gada pamatnostādnēm.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

20 Ar 2010. gada 8. septembrī iesniegto prasības pieteikumu apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējā tiesā cēla prasību lietā T-374/10 par apstrīdētā lēmuma atcelšanu, ciktāl tas uz to attiecas, un pakārtoti lūdza samazināt tai uzlikto naudas sodu summu.

21 Savu prasījumu lēmuma atcelšanai pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja Vispārējā tiesā, ka Komisija konstatēto pārkāpumu ir kļūdaini kvalificējusi kā vienotu, saliktu un turpinātu pārkāpumu, un pārkārtoti – ka, šādi rīkojoties, tā nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, nenosakot pietiekami precīzi konkrētos tirgus.

22 *Villeroy & Boch* arī norādīja, ka nav izdarījusi nevienu pārkāpumu attiecīgajos produktu un ģeogrāfiskajos tirgos, proti, Beļģijā, Vācijā, Francijā, Itālijā, Nīderlandē un Austrijā. Attiecībā konkrētāk uz apgalvotajiem pārkāpumiem, kas izdarīti Vācijā, Francijā un Austrijā, *Villeroy & Boch* norādīja, ka tā nevar tikt vainota tās meitasuzņēmumu pretkonkurences rīcībā.

23 Visbeidzot *Villeroy & Boch* apstrīdēja tai uzlikto naudas sodu solidāro raksturu un apgalvoja, ka šo naudas sodu apmērs ir samazināms, ciktāl Komisija ir kļūdaini ņēmusi vērā pārdošanas apjomus, kam nav saistības ar pārkāpumu, ciktāl šis apmērs ir nesamērīgs, tādējādi pārkāpjot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktu, un ņemot vērā administratīvā procesa pārmērīgo ilgumu.

24 Pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzēja prasīja samazināt uzliktā naudas soda apmēru.

25 Pārsūdzētā sprieduma 395. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisija nav pierādījusi, ka *Villeroy & Boch* ir piedalījusies attiecīgajā vienotajā pārkāpumā pirms 1994. gada 12. oktobra. Tomēr apstrīdētā lēmuma 1. panta 7. punkta daļēja atcelšana, ko pasludināja Vispārējā tiesa, neietekmēja ar minētā lēmuma 2. panta 8. punktu *Villeroy & Boch AG* uzliktā naudas soda apmēru. Proti, šā aprēķina mērķiem Komisija esot ņēmusi vērā tās dalību tikai no 1994. gada 12. oktobra, kas skaidri izriet no apstrīdētā lēmuma D tabulas.

26 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja prasību pārējā daļā.

Lietas dalībnieku prasījumi

27 Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

— pilnībā atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl ar šo spriedumu Vispārējā tiesa ir daļēji noraidījusi tās prasību;

— pakārtoti daļēji atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu, redakcijā, kas izriet no pārsūdzētā sprieduma, ciktāl tas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju;

— vēl pakārtotāk pienācīgi samazināt tai apstrīdētā lēmuma 2. pantā uzliktā naudas soda apmēru;

— vēl vēl pakārtotāk nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību pilnībā kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelāciju

29 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izvirzījusi vienpadsmit pamatus.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

30 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi vairākas apelācijas sūdzības iesniedzējai nelabvēlīgas kļūdas attiecībā uz faktiem, kas norisinājušies Francijā.

31 Vispārējā tiesa tajā pašā palātā, piedaloties tam pašam tiesnesim referentam, tajā pašā dienā un par vieniem un tiem pašiem jautājumiem un par vienu un to pašu lēmumu divus pierādījumus, proti, paziņojumus, ko iecietības programmas ietvaros sniegusi *Ideal Standard*, un *Roca* paziņojumus, esot novērtējusi diametrāli pretēji pārsūdzētajā spriedumā un 2013. gada 16. septembra spriedumā *Keramag Keramische Werke* u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, nav publicēts, EU:T:2013:457, 118.–120. punkts), pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu un nevainīguma prezumpcijas principu un kaitējot apelācijas sūdzības iesniedzējai.

32 Proti, pārsūdzētā sprieduma 287.–290. punktā Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka *Ideal Standard* un *Roca* paziņojumi esot ļāvuši pierādīt *Villeroy & Boch* Francija piedalīšanos trijās *AFICS* sanāksmēs, kuras tika rīkotas 2004. gadā un kurās esot notikušas prettiesiskas apspriedes. Šajā ziņā Vispārējā tiesa būtībā esot atgādinājusi, ka tāda uzņēmuma liecība, kurš lūdzis piemērot iecietību, nevar tikt izmantota kā pierādījums atbilstoši *testis unus*, *testis nullus* (viens liecinieks nav liecinieks) principam un ja vien liecību neapstiprina citu aizliegtās vienošanās dalībnieku liecības. Tomēr Vispārējās tiesas ieskatā tā tas esot šajā lietā, jo liecība, kas ir sniegta saistībā ar *Ideal Standard* pieteikumu iecietības programmas piemērošanai, esot tikusi apstiprināta ar *Roca France* paziņojumu.

33 Taču apelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā Vispārējās tiesas šādi veikta pierādījumu novērtēšana ir acīmredzami pretrunā šo pašu pierādījumu novērtējumam 2013. gada 16. septembra spriedumā *Keramag Keramische Werke* u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, nav publicēts, EU:T:2013:457, 118.–120. punkts), kurš arī attiecas uz apstrīdēto lēmumu.

34 Tāpat apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa *Duravit AG* paziņojuma pierādījuma spēku iepriekš minētajā spriedumā un pārsūdzētajā spriedumā ir novērtējusi pretrunīgi, tādējādi pārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes pret pierādījumiem principu, kā arī *in dubio pro reo* principu. Proti, 2013. gada 16. septembra spriedumā *Keramag Keramische Werke* u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, nav publicēts, EU:T:2013:457, 115. un 116. punkts) Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka šo paziņojumu nevar vērst pret prasītājiem minētajā lietā, jo tas nav tiem paziņots administratīvajā procesā. Savukārt pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa esot piekritusi ņemt vērā šo pašu paziņojumu. Proti, šā sprieduma 293. punktā Vispārējā tiesa esot norādījusi, ka, lai gan apstrīdētais lēmums "nav balstīts" uz minēto paziņojumu, šis paziņojums tomēr apstiprina *Ideal Standard* paziņojumu par prettiesisko apspriežu saturu, kuras "iespējams" bija notikušas 2004. gada 25. februārī.

35 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa, izmantojot pret to *Duravit* paziņojumu, kaut arī tā zināja, ka tas pret to nav izmantojams un ka Komisija pati nebija to izmantojusi apstrīdētajā lēmumā, ir grozījusi šā lēmuma pamatojumu un ir pārkāpusi LESD 263. pantu un 296. panta otro daļu.

36 Tā kā neviens cits pierādījums nav ticis norādīts attiecībā uz pārkāpumu, kurā apelācijas sūdzības iesniedzēja varētu tikt vainota Francijā, tās sodīšana par Francijā notikušajiem faktiem esot balstīta uz iepriekš minētajām kļūdām tiesību piemērošanā.

37 Komisija lūdz noraidīt pirmo pamatu.

Tiesas vērtējums

38 Lai atbildētu uz pirmo pamatu, ir jāatgādina, ka Vispārējās tiesas vērtējums par dokumenta pierādījuma spēku principā nevar tikt pakļauts Tiesas pārbaudei apelācijas tiesvedībā. Proti, kā izriet no LESD 256. panta un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas, apelācijas sūdzību var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem. Tādējādi tikai Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un vērtēt atbilstošos faktus, kā arī novērtēt pierādījumus, izņemot šo faktu un šo pierādījumu sagrozīšanas gadījumus (it īpaši skat. spriedumu, 2003. gada 2. oktobris, *Salzgitter*/Komisija, C-182/99 P, EU:C:2003:526, 43. punkts un tajā minētā judikatūra), uz ko šajā lietā netiek norādīts.

39 Savukārt atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai jautājums par to, vai Vispārējās tiesas sprieduma pamatojums ir pretrunīgs vai pietiekams, ir tiesību jautājums, kas pats par sevi var tikt izvirzīts apelācijas sūdzības ietvaros (it īpaši skat. spriedumu, 2006. gada 21. septembris, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, C-105/04P, EU:C:2006:592, 71. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 287. punktā ir konstatējusi, ka Komisija ir balstījusies uz *Ideal Standard* un *Roca* paziņojumiem, lai pierādītu *Villeroy & Boch* Francija dalību *AFICS* sanāksmēs 2004. gadā. Minētā sprieduma 289. punktā Vispārējā tiesa uzsvēra, ka, lai arī no judikatūras izriet, ka pilnīga vai daļēja naudas soda samazinājuma saņēmēja paziņojumi, kurus apstrīd cits lietas dalībnieks, ir jāapstiprina, tas neliedz, ka šāds apstiprinājums var izrietēt no cita uzņēmuma – aizliegtās vienošanās dalībnieka – liecības, pat ja šis pēdējais minētais arī būtu saņēmis naudas sodu samazinājumu. Pārbaudījusi *Roca* paziņojuma pierādījuma spēku, Vispārējā tiesa šā paša sprieduma 290. punktā ir secinājusi, ka ir jākonstatē, ka *Ideal Standard* paziņojums, ko apstiprina *Roca* paziņojums, juridiski pietiekami pierāda attiecīgo prettiesisko apspriežu norisi.

41 Taču apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šis pamatojums ir pretrunā pamatojumam, kas ir izmantots 2013. gada 16. septembra spriedumā *Keramag Keramische Werke* u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, nav publicēts, EU:T:2013:457).

42 Tomēr ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Vispārējās tiesas pienākums pamatot savus spriedumus principā nevar sniegties tiktāl, ka tai ir jāpamato savs rastais risinājums vienā lietā attiecībā uz tās citā lietā rasto risinājumu, lai arī tas attiektos uz to pašu lēmumu (skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, *Team Relocations* u.c./Komisija, C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 66. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

43 Tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments par pretrunām starp pamatojumu pārsūdzētajā spriedumā un 2013. gada 16. septembra spriedumā *Keramag Keramische Werke* u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, nav publicēts, EU:T:2013:457) ir jānoraida.

44 Runājot par apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka Vispārējā tiesa nevar pret to izmantot *Duravit* paziņojumu, ir jākonstatē, ka pārsūdzētais spriedums tajā ir izprasts nepareizi. Proti, šis paziņojums pārsūdzētā sprieduma 293. punktā ir minēts vienīgi ar mērķi atbildēt uz prasītāju pirmajā instancē izvirzīto argumentu, kurā ir atsauce uz šo paziņojumu un kura mērķis ir apšaubīt *Ideal Standard* un *Roca* paziņojumu patiesumu. Līdz ar to Vispārējā tiesa nav izmantojusi *Duravit* paziņojumu kā pierādījumu, kā tas ir apstiprināts minētā sprieduma 295. punktā, kurā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka *Ideal Standard* un *Roca* paziņojumi ir pietiekami, lai pierādītu LESD 101. panta 1. punkta pārkāpumu.

45 Ievērojot iepriekš minēto, pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

46 Ar otro pamatu, kam ir divas daļas, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, ciktāl pārsūdzētā sprieduma 233. punktā tā ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas pamatu par pārkāpuma neesamību Itālijā, pamatojoties uz kļūdainu apgalvojumu, ka tā neesot apstrīdējusi faktu, ka tai bija zināms par pretkonkurences darbību īstenošanu šās dalībvalsts teritorijā.

47 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētajā spriedumā tiek pārkāptas loģikas normas un normas par diskriminācijas aizliegumu attiecībā uz vērtējumu pēc būtības un vainošanu apgalvotajā Itālijā izdarītajā pārkāpumā. Proti, pārsūdzētā sprieduma 234. punktā Vispārējā tiesa esot vainojusi apelācijas sūdzības iesniedzēju šajā pārkāpumā, ko izdarījusi trešā persona, pamatojoties uz apgalvoto tās zināšanu par šo pārkāpumu, pat ja apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot veikusi darbību Itālijā un neesot piedalījusies profesionālo apvienību sanāksmēs šajā dalībvalstī. Taču vienlaikus galvenie iebildumi, kas vērsti pret galvenajiem autoriem, kuri tiek turēti aizdomās par to pašu pārkāpumu, esot tikuši lielā daļā vai pilnībā noraidīti trīs citos spriedumos par apstrīdēto lēmumu, ko tajā pašā dienā pasludināja tā pati Vispārējās tiesas palāta, ko veidoja tie paši tiesneši.

48 Tā 2013. gada 16. septembra sprieduma *Duravit* u.c./Komisija (T-364/10, nav publicēts, EU:T:2013:477) 355. un nākamajos punktos Vispārējā tiesa esot konstatējusi, ka *Duravit*, *Duravit SA* un *Duravit BeLux SPRL/BVBA* nevar tikt vainotas ne dalībā Itālijā izdarītajos pārkāpumos, ne zināšanā par tiem, pat ja tās bija klātesošas Itālijas tirgū ar kopīga uzņēmuma starpniecību.

49 Šādu pašu secinājumu varot izdarīt no sprieduma, ko pasludinājusi tā pati palāta ar to pašu tiesnesi referentu tajā pašā dienā par tiem pašiem jautājumiem attiecībā uz Itāliju, proti, 2013. gada 16. septembra spriedumu *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449, 70. un nākamie punkti). Minētajā spriedumā Vispārējā tiesa esot norādījusi, ka *Ideal Standard* grupas uzņēmumiem, neraugoties uz pierādīto to dalību profesionālo apvienību sanāksmēs Itālijā, kuru laikā esot notikušas konkurences normām pretējas diskusijas, esot jābūt ārpus aizdomām attiecībā uz laikposmu no 1993. gada marta līdz 2000. gada martam.

50 Līdzīga motivācija esot arī likusi Vispārējai tiesai 2013. gada 16. septembra spriedumā *Keramag Keramische Werke* u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, nav publicēts, EU:T:2013:457, 222. un 223. punkts) atšķirībā no tā, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētajā spriedumā, daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu attiecībā uz Itālijā inkriminēto pārkāpumu.

51 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, pierādījumu vērtējums, ko Vispārējā tiesa ir veikusi pārsūdzētā sprieduma 233. punktā, aplūkojot to kopsakarā ar tā paša sprieduma 66. un nākamajiem punktiem, būtībā neesot pieņemams.

52 Komisija lūdz noraidīt otro pamatu.

Tiesas vērtējums

53 Attiecībā uz otrā pamata pirmo daļu, lasot prasības pieteikuma par tiesību akta atcelšanu 59. punktu, uz kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja ir norādījusi šā pamata atbalstam, ir jākonstatē, kā pārsūdzētā sprieduma 233. punktā Vispārējā tiesa būtībā ir norādījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir tikai apstrīdējusi zināšanu par pretkonkurences darbībām Itālijā, nenorādot nevienu argumentu šā apgalvojuma pamatošanai un nebalstot to uz detalizētiem pierādījumiem. Turklāt minētais 59. punkts attiecas uz atcelšanas pirmo pamatu, nevis trešā atcelšanas pamata trešo daļu, tādēļ nebūtu jāpārmet Vispārējai tiesai, ka tā šās daļas analizē pārsūdzētā sprieduma 231.–234. punktā nav uz to atbildējusi.

54 No tā izriet, ka otrā apelācijas pamata pirmā daļa nav pamatota.

55 Attiecībā uz otrā pamata otro daļu ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 101. panta 1. punkta pārkāpums var izrietēt ne tikai no atsevišķas darbības, bet arī no virknes darbību vai turpinātas rīcības, pat ja viens vai vairāki šīs darbību virknes vai turpinātās rīcības elementi paši, aplūkojot atsevišķi, arī var būt minētās normas pārkāpums. Ja dažādas darbības ietilpst "kopējā plānā", to identiskā mērķa dēļ izkropļojot konkurenci iekšējā tirgū, Komisijai ir tiesības noteikt atbildību par šīm darbībām atkarībā no dalības attiecīgajā pārkāpumā kopumā (skat. spriedumu, 2015. gada 24. jūnijs, *Fresh Del Monte Produce*/Komisija un Komisija/*Fresh Del Monte Produce*, C-293/13 P un C-294/13 P, EU:C:2015:416, 156. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

56 Uzņēmums, kas šādā vienotā un saliktā pārkāpumā ir piedalījies ar tādu savu rīcību, uz kuru attiecas tādi LESD 101. panta 1. punkta jēdzieni kā nolīgums vai saskaņotas darbības ar mērķi, kas ir vērsts pret konkurenci, un kura ir vērsta uz pārkāpuma īstenošanu kopumā, var būt atbildīgs arī par citu uzņēmumu šī paša pārkāpuma ietvaros veiktu rīcību par visu laikposmu, kad tas minētajā pārkāpumā ir piedalījies. Tā tas ir gadījumā, ja tiek pierādīts, ka minētais uzņēmums ir centies ar savu rīcību veicināt kopīgo mērķu, uz kuriem tiecās visi dalībnieki, sasniegšanu un ka tas zināja par pārkāpjošo rīcību, ko bija iecerējuši vai īstenojuši citi uzņēmumi, lai sasniegtu tos pašus mērķus, vai ka tas varēja paredzēt šādu rīcību un ka tas bija gatavs uzņemties risku (skat. spriedumu, 2015. gada 24. jūnijs, *Fresh Del Monte Produce*/Komisija un Komisija/*Fresh Del Monte Produce*, C-293/13 P un C-294/13 P, EU:C:2015:416, 157. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

57 Tādējādi uzņēmums var būt tieši piedalījies visā pret konkurenci vērstajā rīcībā, kura veido vienotu un turpinātu pārkāpumu, un šādā gadījumā Komisijai ir tiesības to saukt pie atbildības par visu šo rīcību un līdz ar to – par minēto pārkāpumu kopumā. Uzņēmums var arī būt tieši piedalījies tikai vienotu un turpinātu pārkāpumu veidojošās pret konkurenci vērstās rīcības daļā, bet tas var būt zinājis par visu pārējo pārkāpjošo rīcību, ko iecerējuši vai īstenojuši pārējie aizliegtās vienošanās dalībnieki to pašu mērķu labā, vai arī tas ir varējis to saprātīgi paredzēt un ir bijis gatavs uzņemties risku. Šādā gadījumā Komisijai arī ir tiesības noteikt šim uzņēmumam atbildību par visu pret konkurenci vērsto rīcību, kas veido šo pārkāpumu, un tādējādi – par šo pārkāpumu kopumā (skat. spriedumu, 2015. gada 24. jūnijs, *Fresh Del Monte Produce*/Komisija un Komisija/*Fresh Del Monte Produce*, C-293/13 P un C-294/13 P, EU:C:2015:416, 158. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

58 Turklāt, lai dažādas darbības kvalificētu kā vienotu un turpinātu pārkāpumu, nav jāpārbauda, vai tās veido papildinošu saikni tādā nozīmē, ka katra no tām ir vērsta pret vienu vai vairākām normālas konkurences sekām un mijiedarbojoties veicina visu to pret konkurenci vērsto seku īstenošanu, kuras vēlējās pārkāpuma izdarītāji vispārējā plāna ietvaros, kam ir vienots mērķis. Savukārt nosacījums par vienota mērķa jēdzienu nozīmē, ka ir jāpārbauda, vai nav apstākļu, kas raksturo dažādo rīcību, kura veido pārkāpumu, un kas var liecināt, ka rīcībai, ko faktiski ir īstenojuši citi dalību ņēmušie uzņēmumi, nav tā paša pret konkurenci vērstā mērķa vai seku un tādēļ šī rīcība neietilpst "kopējā plānā" tās identiskā mērķa dēļ, kas izkropļo konkurenci iekšējā tirgū (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 19. decembris, *Siemens* u.c./Komisija, C-239/11 P, C-489/11 P un C-498/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:866, 247. un 248. punkts).

59 Turklāt no Tiesas judikatūras nevar tikt secināts, ka LESD 101. panta 1. punkts attiecas vai nu tikai uz uzņēmumiem, kuri darbojas tirgū, ko ir skāruši konkurences ierobežojumi, vai minētā tirgus augšupējos, lejupējos vai blakus tirgos, vai arī uz uzņēmumiem, kuri ir ierobežojoši savu rīcības autonomiju attiecīgajā tirgū atbilstoši nolīgumam vai saskaņotai darbībai. Proti, no iedibinātas Tiesas judikatūras izriet, ka LESD 101. panta 1. punkta formulējums vispārīgi attiecas uz visiem nolīgumiem un visām saskaņotām darbībām, kas vai nu horizontālās, vai vertikālās attiecībās izkropļo konkurenci iekšējā tirgū, neatkarīgi no tirgus, kurā dalībnieki darbojas, un no tā, ka tikai uz viena no šiem dalībniekiem komerciālo rīcību ir attiecināmi konkrēto vienošanos noteikumi (skat. šajā ziņā spriedumu, 2015. gada 22. oktobris, *AC-Treuhand*/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, 34. un 35. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

60 No šās judikatūras izriet, ka, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, Vispārējā tiesa varēja uzskatīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir piedalījusies vienotā pārkāpumā arī Itālijas teritorijā, jo tā zināja par pretkonkurences darbību veikšanu šajā teritorijā, kas ietilpa šā sprieduma 15. punktā aprakstītajā kopējā plānā, pat ja apelācijas sūdzības iesniedzēja pati nepiedalījās šo darbību īstenošanā.

61 Attiecībā uz argumentu par risinājumu, kas rasts 2013. gada 16. septembra spriedumā *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449), 2013. gada 16. septembra spriedumā *Keramag Keramische Werke* u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, nav publicēts, EU:T:2013:457) un 2013. gada 16. septembra spriedumā *Duravit* u.c./Komisija (T-364/10, nav publicēts, EU:T:2013:477), ir jāatgādina, kā ir ticis izklāstīts šā sprieduma 42. punktā, ka Vispārējās tiesas pienākums norādīt pamatojumu saviem spriedumiem nevar sniegties tiktāl, ka tai ir jāpamato savs rastais risinājums vienā lietā attiecībā uz tās citā lietā rasto risinājumu, lai arī tas attiektos uz to pašu lēmumu.

62 Turklāt ar to, ka Vispārējā tiesa būtu varējusi daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz dalību pārkāpumos, kuros tiek vainoti daži citi attiecīgās aizliegtās vienošanās dalībnieki atsevišķos ģeogrāfiskajos tirgos un noteiktos laikposmos, nepietiek, lai apšaubītu pārsūdzētajā spriedumā izdarīto secinājumu par kopēja plāna esamību, kas aptver trīs preču apakšgrupas un sešas dalībvalstis sakarā ar attiecīgo rīcību identisko mērķi, kurš izkropļo konkurenci iekšējā tirgū. Attiecīgā gadījumā šādas daļējas atcelšanas rezultātā var vienīgi tikt samazināts naudas sods, kas uzlikts katram no attiecīgajiem uzņēmumiem, ciktāl attiecīgie ģeogrāfiskie tirgi ir tikuši ņemti vērā uzliktā naudas soda aprēķinā.

63 Tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzēja kļūdaini apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo ir noraidījusi tās pamatu par pārkāpuma neesamību Itālijā, lai gan tā ir uzskatījusi, ka atsevišķu Itālijas tirgū klātesošu uzņēmumu dalība šajā pārkāpumā nav pilnībā vai daļēji pierādīta visos Komisijas norādītajos laikposmos.

64 No tā izriet, ka otrā pamata otrā daļa nav pamatota.

65 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

66 Ar trešā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā kritizē faktu, ka Vispārējā tiesa ir prettiesiski pieļāvusi Komisijas leģitīmu interesi konstatēt Nīderlandē izdarītu pārkāpumu, kuram iestājies noilgums, pārkāpjot savas LESD 263. pantā noteiktās kompetences un neizpildot LESD 296. panta otrajā daļā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu. Proti, izskatāmā lieta neesot par situāciju, kurā būtu šāda interese.

67 Ar trešā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pastāv acīmredzama pretruna starp pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punktu un apstrīdētā lēmuma motīvu daļu. Proti, lai gan Komisija sākotnēji vainoja turpinātā pārkāpumā, kas ilga vairāk nekā piecus gadus Nīderlandē, galu galā pārsūdzētā sprieduma 321. punktā tā uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja var tikt sodīta vienīgi par šajā dalībvalstī izdarīto pārkāpumu par laikposmu, pirmkārt, no 1996. gada 26. novembra līdz 1997. gada 1. decembrim un, otrkārt, no 1999. gada 20. janvāra līdz 1. decembrim. Atbilstoši pašas apsvērumiem Vispārējai tiesai esot bijis jāatceļ šajā ziņā apstrīdētais lēmums, kā tā esot darījusi pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punktā attiecībā uz Vācijā izdarīto pārkāpumu, ciktāl lēmumā tā tika norādījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir bijusi aizliegtās vienošanās dalībniece Nīderlandē vannas istabu aprīkojuma nozarē laikposmā, kas pārsniedz iepriekš minētos laikposmus. Taču Vispārējā tiesa neesot to ņēmusi vērā, kas ir kļūda tiesību piemērošanā, kuras rezultātā pārsūdzētais spriedums ir atceļams vismaz daļā.

68 Komisija lūdz noraidīt trešo pamatu.

Tiesas vērtējums

69 Lai atbildētu uz trešā apelācijas pamata pirmo daļu attiecībā uz, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu par LESD 263. panta pārkāpumu, jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai no LESD 256. panta, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas un Tiesas Reglamenta 169. panta 2. punkta izriet, ka apelācijas sūdzībā precīzi jānorāda tā sprieduma apstrīdētās daļas, kura atcelšana tiek pieprasīta, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti šī lūguma atbalstam. Apelācijas sūdzība, kurā nav pat ietverta argumentācija, lai konkrēti identificētu kļūdu tiesību piemērošanā pārsūdzētajā spriedumā, bet kas aprobežojas ar Vispārējā tiesā jau izvirzīto pamatu un argumentu atkārtošanu, neatbilst šīm prasībām. Proti, šāda apelācijas sūdzība faktiski ir lūgums vienkārši pārskatīt Vispārējā tiesā iesniegto prasības pieteikumu, kas neietilpst Tiesas kompetencē (šajā ziņā skat. spriedumus, 2005. gada 30. jūnijs, *Eurocermex*/ITSB, C-286/04 P, EU:C:2005:422, 49. un 50. punkts, kā arī 2006. gada 12. septembris, *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 49. un 50. punkts).

70 Taču apelācijas sūdzības iesniedzēja nav izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi savas LESD 263. pantā paredzētās kompetences, uzskatot, ka šajā lietā Komisijai bija leģitīmas intereses konstatēt Nīderlandē izdarīto pārkāpumu.

71 Tādēļ šis arguments ir nepieņemams.

72 Attiecībā, otrkārt, uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Vispārējai tiesai nav izsmeļoši un pa vienam jāiztirzā visi lietas dalībnieku izklāstītie argumenti, ja pamatojums ļauj ieinteresētajām personām uzzināt iemeslus, kuru dēļ tā nav apmierinājusi to argumentus, un Tiesai iegūt pietiekami daudz informācijas, lai veiktu pārbaudi (it īpaši skat. spriedumus, 2009. gada 2. aprīlis, *Bouygues* un *Bouygues Télécom*/Komisija, C-431/07 P, EU:C:2009:223, 42. punkts, kā arī 2014. gada 22. maijs, *Armando Álvarez*/Komisija, C-36/12 P, EU:C:2014:349, 31. punkts).

73 Taču, atgādinājusi, ka atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 7. panta 1. punktam un pastāvīgajai judikatūrai Komisija var, ja tai ir leģitīma interese, konstatēt pārkāpuma izdarīšanu, par ko vairs nevar tikt piemērots naudas sods noilguma dēļ, pārsūdzētā sprieduma 304. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šajā lietā Komisijai ir šāda interese. Proti, lai pastiprinātu savu konstatējumu, ka ir ticis izdarīts vienots pārkāpums, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisijai ir leģitīma interese konstatēt visas prettiesiskās darbības, kurās tādi uzņēmumi kā apelācijas sūdzības iesniedzēja, kuru tā uzskatīja par piederošu pie "uzņēmumu centrālās grupas", kas īstenojusi inkriminēto pārkāpumu, esot piedalījusies, tajā skaitā laikposmos, kuri varētu tikt uzskatīti par tādiem, attiecībā uz kuriem ir iestājies noilgums.

74 Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa, kam nebija pienākuma atbildēt uz visiem apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumiem, juridiski pietiekami pamatoja pārsūdzēto spriedumu.

75 No tā izriet, ka trešā pamata pirmā daļa ir daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.

76 Runājot par šā pamata otro daļu par pretrunu starp pārsūdzētā sprieduma motīvu daļu un rezolutīvās daļas 2) punktu, kas neatspoguļojot minētā sprieduma 321. punktā izdarītos secinājumus, ir jāuzsver, ka tie nav pretrunā konstatējumam minētās rezolutīvās daļas 2) punktā, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja kopš 1994. gada 12. oktobra ir piedalījusies vienotā pārkāpumā vannas istabu aprīkojuma nozarē Beļģijā, Vācijā, Francijā, Itālijā, Nīderlandē un Austrijā, jo Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka aplūkotās pārkāpjošās rīcības pēdējā minētajā dalībvalstī sākās šajā datumā. Turklāt pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, lai gan Vispārējā tiesa ir daļēji atcēlusi apstrīdēto lēmumu lietā T-374/10, tas nav tādēļ, ka Komisija būtu pieļāvusi kļūdu novērtējumā attiecībā uz Vācijā izdarīto

pārkāpumu, bet tas ir tieši tādēļ, ka Komisija juridiski pietiekami nepierādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja tika piedalījusies pārkāpumā Nīderlandē kopš 1994. gada 28. septembra, kā tas skaidri izriet no pārsūdzētā sprieduma 321. un 395. punkta aplūkošanas kopsakarā.

77 No tā izriet, ka trešā apelācijas sūdzības pamata otrā daļa nav pamatota.

78 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, trešais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

79 Ar ceturto pamatu, kam ir četras daļas, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, pirmkārt, ka tās apgalvojumi procesā par Beļģijā notikušajiem faktiem tika atstāstīti kļūdaini, kas ir radījis kļūdu pamatojumā pārsūdzētajā spriedumā un kas ir pretrunā LESD 296. pantam. Vispārējās tiesas norādītais pamatojums pārsūdzētā sprieduma 243. un nākamajos punktos esot faktiski balstīti kļūdainā pieņēmumā, ka pēc 2003. gada 1. janvāra *M. Z.* vēl arvien piederēja pie *Villeroy & Boch* Beļģija personāla. Patiesībā, kā apelācijas sūdzības iesniedzēja to esot izklāstījusi tiesas sēdē Vispārējā tiesā un kā tiesa to pati esot konstatējusi, *M. Z.* kopš šā datuma vairs nesot bijis nekādu organizatorisku vai no darba līguma izrietošu saišu ar *Villeroy & Boch* Beļģija, kas tādējādi izslēdz apelācijas sūdzības iesniedzējas vainošanu jebkādos faktos.

80 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja pakārtoti apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi LESD 101. pantu, uzskatot, ka *Villeroy & Boch* Beļģija ir piedalījusies pārkāpumā saistībā ar keramikas izstrādājumiem Beļģijā, lai gan tā vairs nedarbojās šajā tirgū kopš 2002. gada beigām. Konkrētāk, Vispārējā tiesa neesot norādījusi, ar kādām "darbībām" šī sabiedrība pēc aiziešanas no tirgus būtu varējusi saskaņoties ar pārējiem aizliegtās vienošanās dalībniekiem tirgus ierobežošanai šajā tirgū. Atbilstoši Vispārējās tiesas motivācijai 2013. gada 16. septembra spriedumā *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449, 79. un nākamie punkti), kā arī 2013. gada 16. septembra spriedumā *Keramag Keramische Werke* u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, nav publicēts, EU:T:2013:457, 222. un nākamie punkti) *Villeroy & Boch* Beļģija vai netieši apelācijas sūdzības iesniedzēju neesot iespējams vainot trešo personu izdarītos faktos, kas ir norisinājušies pēc šās aiziešanas no tirgus datuma. Kā minētajos spriedumos esot norādījusi Vispārējā tiesa, šāds iebildums prasot pierādīt citus faktus, kas veido vienotu pārkāpumu, precīzāk, Beļģijas tirgus konkurences ierobežojumu "mērķa" un "seku" saskanību, un tas ir nosacījums, kas tomēr šajā lietā neesot izpildīts. Katrā ziņā faktu pretrunīgais vērtējums pārsūdzētajā spriedumā un 2013. gada 16. septembra spriedumā *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449) esot vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums, kas kaitē apelācijas sūdzības iesniedzējai.

81 Treškārt, attiecībā uz pierādījumu par saskaņoto darbību esamību 2003. gada 28. un 29. aprīļa sanāksmēs Vispārējā tiesa esot atzinusi pārsūdzētā sprieduma 271. punktā, ka pierādījumu sniegšana esot aprobežota ar apsvērumu, ka tas, ka nav ticis noteikts vienots procents bonusu piešķiršanai vairumtirgotājiem, "neļauj izslēgt to, ka attiecīgās informācijas apmaiņas rezultātā konkurence tika izkropļota". Tomēr, pat ja būtu bijis jāuzskata, ka šī Vispārējās tiesas tēze ir pamatota, ar to loģiski nepietiek, lai pierādītu pārkāpumu. Esot vai nu pienākuma norādīt pamatojumu LESD 296. panta otrās daļas izpratnē neizpilde, vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 48. panta 1. punktā noteiktā *in dubio pro reo* principa pārkāpums.

82 Ceturtkārt, pārsūdzētā sprieduma 272. un 274. punktā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ciktāl visi inkriminētie pārkāpumi Beļģijas vannas istabu keramikas preču tirgū tiek aplūkoti kā vienots, salikts un turpināts pārkāpums.

83 Fakti, ko Komisija konstatējusi, pamatojoties uz *VCG* sanāksmi, faktiski neļaujot secināt, ka viss konstatētā pārkāpuma laikposms ir jāinterpretē kā vienots pārkāpums. Tieši pretēji, pēc 2003. gada 28. un 29. aprīļa *VCG* sanāksmes esot bijis acīmredzams pārtraukums, kas esot šķērslis tam, lai vienota un turpināta pārkāpuma veidošanai juridiskā ziņā tiktu sapludinātas iepriekšējās un vēlākās sanāksmes.

84 Komisija lūdz ceturto pamatu noraidīt.

Tiesas vērtējums

85 Attiecībā, pirmkārt, uz apelācijas ceturtā pamata pirmo daļu par pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, ciktāl Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumu, ka no 2003. gada 1. janvāra *M. Z.* vairs nebija nekādu saišu ar *Villeroy & Boch* Beļģija, ir jānorāda, ka rakstveida procesā Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir tikai norādījusi, lai apstrīdētu savu dalību aizliegtajā vienošanās Beļģijā no šā datuma, ka *Villeroy & Boch* Luksemburga "2002. gadā beigās bija pārņēmusi Beļģijas sabiedrības keramikas uzņēmumu". Tikai mutvārdu procesā Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja pirmo reizi skaidri apgalvoja, ka viņu nevar vainot pretkonkurences rīcībā Beļģijas keramikas preču tirgū kopš 2003. gada 1. janvāra, jo persona, kas piedalījās aizliegtās vienošanās sanāksmēs, proti, *M. Z.*, kopš šā datuma vairs nebija *Villeroy & Boch* Beļģija, bet gan *Villeroy & Boch* Luksemburga darbinieks.

86 Taču saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 48. panta 2. punktu tiesvedības laikā jaunu pamatu izvirzīšana nav atļauta, ja vien tie nav pamatoti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas tika atklāti tiesvedības laikā. Tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītais arguments tiesas sēdē Vispārējā tiesā bija acīmredzami nepieņemams, jo attiecās uz jaunu pamatu, kas balstīts faktā, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja norādīja pirmā un kurš netika atklāts tiesvedības laikā.

87 Protams, Vispārējā tiesa skaidri nelēma par šā argumenta pieņemamību vai pamatotību. Tomēr atbilstoši Tiesas judikatūrai Vispārējai tiesai nevar prasīt, lai tā katru reizi, kad kāds lietas dalībnieks tiesvedības gaitā norāda jaunu pamatu, kas acīmredzami neatbilst tās Reglamenta 48. panta 2. punkta prasībām, vai nu paskaidro spriedumā iemeslus, kuru dēļ šis pamats nav pieņemams, vai to izskata pēc būtības (it īpaši skat. spriedumu, 2014. gada 20. marts, *Rousse Industry*/Komisija, C-271/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:175, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

88 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nav neizpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, pārsūdzētā sprieduma 248. punktā apstiprinot, neņemdama vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas novēloto apgalvojumu, ka kopš 2003. gada 1. janvāra *M. Z.* vairs nebija *Villeroy & Boch* Beļģija darbinieks, nepaskaidrodama, kādēļ šis apgalvojums ir acīmredzami nepieņemams, ka *M. Z.* dalība aizliegtās vienošanās sanāksmēs "pierāda, ka *Villeroy & Boch* Beļģija turpināja aktīvi piedalīties pārkāpumā savās interesēs, kā arī tā uzņēmuma interesēs konkurences tiesību izpratnē, pie kuras tā piederēja".

89 Tātad ceturtā pamata pirmā daļa ir noraidāma kā nepamatota.

90 Attiecībā uz, otrkārt, šā pamata otro daļu par LESD 101. panta pārkāpumu ir jāuzsver, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd Vispārējās tiesas konstatējumu, ka *VCG* sanāksmēm pirms 2003. gada 1. janvāra bija prettiesisks raksturs, bet uzskata, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini atzinusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir piedalījusies pārkāpumā, lai arī *Villeroy & Boch* Beļģija vairs nebija aktīva Beļģijas keramikas preču tirgū kopš 2002. gada beigām.

91 Taču no šā sprieduma 59. punktā minētās judikatūras izriet, ka pārsūdzētā sprieduma 242. punktā Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka uzņēmums var pārkāpt LESD 101. panta 1. punktā paredzēto aizliegumu, ja tā rīcības, kas ir saskaņota ar citu uzņēmumu rīcību, mērķis ir ierobežot konkurenci attiecīgajā konkrētajā tirgū, jo tam pašam nav obligāti jādarbojas minētajā konkrētajā tirgū.

92 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka, pirmkārt, pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Vispārējā tiesa pierādīja, ka *Villeroy & Boch* Beļģija ir aktīvi piedalījusies pārmestajā pārkāpumā. Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 244. un 248. punktā tā ir uzsvērusi, ka *M. Z.* nepārtraukta piedalīšanās *Villeroy & Boch* Beļģija vārdā *VCG* sanāksmēs – kuru prettiesisko raksturu apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd – pirms 2003. gada 1. janvāra, proti, tajā skaitā arī pēc tam, kad šī sabiedrība bija beigusi darboties keramikas preču tirgū, pierāda tās aktīvu dalību pārkāpumā. Otrkārt, pretēji tam, ko norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, dažādām šā pārkāpuma dalībniecēm, tostarp *Villeroy & Boch* Beļģija, pārmestā rīcība tika detalizēti izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 255.–277. punktā.

93 No iepriekš izklāstītā izriet, ka ir jānoraida apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments par to, ka *Villeroy & Boch* Beļģija no 2002. gada beigām bija izbeigusi jebkādu darbību keramikas preču jomā.

94 Ņemot vērā šā sprieduma 42. punktā izklāstīto judikatūru, šis secinājums nav apšaubāms tā risinājuma gaismā, kas rasts 2013. gada 16. septembra spriedumā *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449, 84. punkts) un 2013. gada 16. septembra spriedumā *Keramag Keramische Werke* u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, nav publicēts, EU:T:2013:457, 220. un nākamies punkti).

95 No tā izriet, ka ceturtā pamata otrā daļa nav pamatota.

96 Visbeidzot, treškārt, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem, kas norādīti šā pamata trešajā un ceturtajā daļā, ir jānorāda, ka ar tiem apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojumu par Vispārējās tiesas pieļautajām kļūdām tiesību piemērošanā aizsegā būtībā vēlas apstrīdēt pierādījumu vērtējumu par prettiesiskajām sanāksmēm, kas ietilpst Vispārējās tiesas kompetencē. Šie argumenti līdz ar to ir jānoraida kā nepieņemami.

97 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ceturtais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

Par piekto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

98 Ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka ar pārsūdzēto spriedumu tiek pārkāpts LESD 101. pants, ciktāl ar to apstiprina pārkāpuma izdarīšanu laikā no 2002. līdz 2004. gadam Vācijā.

99 Konkrētāk attiecībā uz pierādījumu par pretkonkurences darbībām, kas skar dušas nodalījumus, 2002. gadā apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējās tiesas argumentācijā pārsūdzētā sprieduma 116. un 117. punktā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, jo netiek ņemti vērā apgalvojumi tās prasības pieteikuma par tiesību akta atcelšanu 135. punktā un Vispārējai tiesai iesniegtā replikas raksta 49. punktā. Turklāt Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kvalificējot konkurentu sarunu par jaunu ikgadējo cenu sarakstu nosūtīšanas datumu kā prettiesisku konfidenciālas komercinformācijas apmaiņu.

100 Attiecībā uz pierādījumu par pretkonkurences darbībām keramikas preču jomā 2002. gadā apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 143. punktā Vispārējā tiesa nevarēja uzskatīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pārtraukusi dalību prettiesiskās darbībās 2002. gadā, pamatojot ar to, ka 2001. gadā notikušo prettiesisko sarunu pret konkurenci vērstās sekas esot izpaudušās 2002. gadā un ka tā neesot publiski distancējusies no šīm sarunām, ne arī no tām, kuras norisinājās 2003. gadā, lai gan, kā Vispārējā tiesa konstatēja, nav tiešu pierādījumu par prettiesisku tikšanos noturēšanu 2002. gadā.

101 Kas attiecas uz pārmesto rīcību keramikas preču tirgū 2003. gadā, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 144. punktā ir sagrozīti tās apgalvojumi par pierādījumiem par tās dalību *FSKI* 2003. gada 17. janvāra, kā arī 4. un 5. jūlija sanāksmēs, tādējādi pārkāpjot LESD 101. pantu un tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu. Proti, Vispārējā tiesa esot norādījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav apstrīdējusi, ka atbilstīgi pēdējās minētās sanāksmes protokolam "keramikas preču ražotāji ir vienojušies par to, ka maksas ceļu izmaksu pieaugums nav jāsedz vienīgi keramikas preču ražotājiem, bet ka tās atbalsosies arī attiecībā uz to klientiem" un ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav apstrīdējusi šā protokola "ticamību", kas esot nepareizi un absolūti pretēji argumentiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja ir norādījusi Vispārējā tiesā.

102 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 145. punktā Vispārējā tiesa neesot izklāstījusi, kā šajās sanāksmēs notikusī apmaiņa esot radījusi konkurences noslēpumu faktisko samazināšanos, novēršot attiecīgās neskaidrības attiecībā uz konkurenci, ne arī kuri apmainītās informācijas aspekti esot veidojuši šos noslēpumus. Taču, kā apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izklāstījusi Vispārējā tiesā, tā kā šajā lietā informācija, ar ko notikusi apmainīšanās, bija publiski zināma, šī apmaiņa neesot kvalificējama kā prettiesiska aizliegta vienošanās, kas ir aizliegta LESD 101. pantā.

103 Tāpat neesot tikusi pierādīta 2004. gadā izdarīta pārkāpuma esamība attiecībā uz dušas nodalījumiem un keramikas precēm. Proti, lai pierādītu apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību šajā pārkāpumā, pārsūdzētā sprieduma 121. un 148. punktā Vispārējā tiesa esot balstījusies vienīgi uz faktu, ka *IndustrieForum Sanitär* un *Freundkreis der deutschen Sanitärindustrie* locekļi 2004. gada 20. jūlijā organizētajā sanāksmē "apmainījās ar detalizētu komercinformāciju attiecībā uz katru sabiedrību par to apgrozījuma attīstību Vācijā un to eksporta apjomiem, kā arī par to izaugsmes prognozēm", un, konkrētāk, uz faktu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja esot norādījusi, ka tās apgrozījums ir pieaudzis par 5,5 %, ka eksporta apjomi ir pieauguši un ka tās prognozes bija 5 % apgrozījuma pieaugums Vācijā.

104 Taču, pirmkārt, pārsūdzētajā spriedumā trūkstot pamatojuma, ciktāl Vispārējā tiesa nav izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatījusi, ka minētajā 2004. gada 20. jūlija sanāksmē notikušās sarunas varēja mazināt konkurences noslēpumus, kas ir aizsargāti ar LESD 101. pantu.

105 Otrkārt, kā uzskata apelācijas sūdzības iesniedzēja, uzņēmuma vai uzņēmumu grupas kopējā apgrozījuma, kas reģistrēts iepriekšējā finanšu gadā, paziņošanu konkurentiem vai trešajām personām, kas nav konkurenti, informācijas apmaiņu par eksporta pieaugumu vai arī prognožu par apgrozījuma pieaugumu vai tā attīstības statistiku paziņošanu neesot iespējams uzskatīt par LESD 101. panta pārkāpumu. Proti, šī komercinformācija neļaujot pati par sevi izdarīt jebkādus secinājumus par attiecīgā uzņēmuma darbībām tirgū, tās īstenoto darījumu rentabilitāti vai iecerēto stratēģiju apgrozījuma palielināšanas mērķu sasniegšanai. Neviens uzņēmējs tirgū, balstoties uz apmainīto informāciju, nevarot ar vislielāko precizitāti paredzēt savu konkurentu komercrīcību tirgū nākotnē. Turklāt vairākus šos datus regulāri un ātri publicējot gandrīz visi uzņēmumi, jo šāda publicēšana vairumā gadījumu ir obligāta atbilstoši komerctiesību, kapitāla tirgus tiesību noteikumiem un koncentrācijas jomā piemērojamām normām.

106 Komisija lūdz noraidīt piekto pamatu.

Tiesas vērtējums

107 Ņemot vērā šā sprieduma 38. punktā izklāstīto judikatūru, argumenti, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja ir norādījusi piektajā pamatā, ir nepieņemami, ciktāl to mērķis ir panākt faktu un pierādījumu par laikā no 2002. līdz 2004. gadam Vācijā izdarītajiem pārkāpumiem jaunu vērtējumu.

108 Attiecībā uz pārējo ir jāuzsver vispirms jautājumā par darbību, kas skar dušas nodalījumus 2002. gadā, pirmkārt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nepamatoti pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav atbildējusi uz tās prasības pieteikuma par tiesību akta atcelšanu 135. punktā un replikas raksta 49. punktā esošajiem apgalvojumiem, jo, kā to norāda Komisija, šie apgalvojumi attiecas uz Austrijā, nevis Vācijā izdarītu pārkāpumu.

109 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kvalificējot kā prettiesisku apmaiņu konkurentu diskusiju par jaunu ikgadējo cenu sarakstu nosūtīšanas datumu, rodas no pārsūdzētā sprieduma kļūdainas interpretācijas. Proti, minētā sprieduma 116. un 117. punktā Vispārējā tiesa vienīgi konstatēja, ka šāda informācijas apmaiņa pierāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja un tās konkurentes laikā no 2001. līdz 2003. gadam nebija izbeigušas savstarpēji nosūtīt konfidenciālu komercinformāciju. Vispārējā tiesa nav nospriedusi, ka šī apmaiņa vien būtu LESD 101. panta pārkāpums.

110 Jautājumā, otrkārt, par apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par darbībām, kas veiktas keramikas preču jomā 2002. gadā, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 143. punktā uzskatīja, ka, lai gan nav tiešu pierādījumu par apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību prettiesiskajās sanāksmēs šajā gadā, Komisija varēja pamatoti uzskatīt, ka tā netika pārtraukusi savu dalību pārmestajā pārkāpumā šā paša gada laikā. Šajā ziņā Vispārējā tiesa faktiski konstatēja, pirmkārt, ka 2001. gadā notikušo prettiesisko sarunu par cenu pieaugumu 2002. gadā konkurenci ierobežojošās sekas, proti, sanāksmēs, kurā apelācijas sūdzības iesniedzēja bija piedalījusies, izpaudās [2002.] gadā un, otrkārt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja bija piedalījusies prettiesiskās sarunās par cenu pieaugumu 2001. un 2003. gadā un nebija publiski no tām distancējusies.

111 Taču atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai lielākajā daļā gadījumu pretkonkurences darbību vai nolīgumu pastāvēšana ir jāizsecina no noteikta skaita sakritību vai norāžu, kuras, skatītas kopā un nepastāvot citam loģiskam izskaidrojumam, var veidot pierādījumu par konkurences tiesību normu pārkāpumu. Tā konkrēti jautājumā par vairākus gadus ilgstošu pārkāpumu tas, ka nav sniegts tiešs pierādījums par sabiedrības dalību šajā pārkāpumā kādā noteiktā laikposmā, neliedz šo dalību konstatēt arī šajā laikposmā, ja vien šāds konstatējums ir pamatots ar objektīvām un saskanīgām pazīmēm, un šajā ziņā var tikt ņemta vērā šīs sabiedrības publiskas atkāpšanās neesamība (skat. šajā ziņā spriedumu, 2015. gada 17. septembris, *Total Marketing Services/*Komisija, C-634/13 P, EU:C:2015:614, 26.–28. punkts un tajos minētā judikatūra).

112 Ņemot vērā šo judikatūru un šā sprieduma 110. punktā izklāstītos Vispārējās tiesas faktu konstatējumus, Vispārējā tiesa, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā vai ievērojot pienākumu norādīt pamatojumu, ir nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja varēja tikt uzskatīta par tādu, kas ir saglabājusi savu dalību aizliegtās vienošanās darbībās 2002. gadā.

113 Jautājumā par, treškārt, 2003. gadu ir jāuzsver, pirmkārt, ka tas, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa esot norādījusi minētā sprieduma 144. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzēja pieteikuma par tiesību akta atcelšanu 115. punktā esot apstrīdējusi *FSKI* 2003. gada 4. un 5. jūlija sanāksmes protokola interpretāciju, kā to veikusi Komisija, pats par sevi neliek apšaubīt Vispārējās tiesas faktu konstatējumus.

114 Jautājumā, otrkārt, par pārsūdzētā sprieduma 145. punktā veikto konstatējumu pamatotību ir jānorāda pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, ka Vispārējā tiesa nav uzskatījusi, ka jebkāda informācijas apmaiņa konkurentu starpā var būt LESD 101. panta pārkāpums, un ir izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka sarunas, kas norisinājās *FSKI* 2003. gada 4. un 5. jūlija sanāksmes laikā, bija vērstas pret konkurenci. Šajā ziņā, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka sarunas, kuru laikā keramikas preču ražotāji ir vienojušies par to, ka maksas ceļu izmaksas tiks uzliktas klientiem, atceļ neskaidrības pakāpi starp konkurentiem un ir pielīdzināma cenu saskaņošanai, tādēļ ir pret konkurenci vērsta darbība, pat ja trešās personas vai sabiedrība varētu būt paredzējušas šādu neuzlikšanu.

115 Jautājumā par, ceturtkārt, 2004. gadu ir, pirmkārt, jānoraida apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments par pārsūdzētā sprieduma pamatojuma nepietiekamību. Proti, pretēji tam, ko norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, pārsūdzētā sprieduma 123. un 149. punktā Vispārējā tiesa ir izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatījusi, ka minētā sprieduma 121. un 148. punktā aplūkotā informācijas apmaiņa ir prettiesiska. Tā Vispārējā tiesa ir uzsvērusi, ka šāda apmaiņa palīdzēja saskaņot cenu pieaugumu 2004. gadam, par ko tika nolemts 2003. gadā, un tā ļāva apelācijas sūdzības iesniedzējai un tās konkurentēm ar lielāku precizitāti paredzēt to attiecīgo komercdarbību tirgū nākotnē. Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa ir pamatojusi pārsūdzēto spriedumu.

116 Kas attiecas, otrkārt, uz šo Vispārējās tiesas konstatējumu pamatotību, ir tikai jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd Vispārējās tiesas konstatēto pārsūdzētā sprieduma 123. un 149. punktā, ka minētā sprieduma 121. un 148. punktā skartā apmaiņa ir vērsta pret konkurenci, jo palīdz saskaņot cenu pieaugumu, par kuru tika lemts 2003. gadā, attiecībā uz 2004. gadu, un šādas saskaņošanas esamību apelācijas sūdzības iesniedzēja arī neapstrīdēja šajā apelācijas tiesvedībā. Tā kā ar šādu pierādījumu pietiek, lai konstatētu pārkāpumu, apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti, ka šāda apmaiņa pati par sevi nav konkurences tiesību normu pārkāpums, ir neefektīvi.

117 Tādējādi piektais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams, daļēji neefektīvs un daļēji nepamatots.

Par sesto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

118 Ar sesto pamatu attiecībā uz pārkāpumiem, kas esot izdarīti Austrijā laikposmā no 1994. gada 12. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējās tiesas konstatējumi ir kļūdaini un ir jāatceļ.

119 Konkrētāk attiecībā uz 1994. gadu Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 175. un 176. punktā esot plaši interpretējusi Komisijas konstatējumus, tādējādi grozot apstrīdētā lēmuma pamatojumu un pārkāpjot LESD 296. panta otro daļu. Proti, pretēji tam, ko esot nospriedusi Vispārējā tiesa, sava lēmuma 299.–301. apsvērumā Komisija neesot norādījusi, ka *ASI* sanāksmēs, kas norisinājās 1994. gadā, runa bija ne tikai par dušas nodalījumiem un sanitārtehnikas izstrādājumiem, bet arī par keramikas precēm vannas istabām.

120 Attiecībā uz 1995.–1997. gadu pārsūdzētā sprieduma 185., 190. un 196. punktā Vispārējā tiesa esot atzīmējusi, ka *Villeroy & Boch* Austrija ir piedalījusies prettiesiskajās sanāksmēs 1995. gada 16. novembrī, 1996. gada 23. aprīlī un 1997. gada 15. oktobrī.

121 Tomēr attiecībā uz 1995. gada 16. novembrī notikušo sanāksmi apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvo, ka šajā secinājumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā kaut vai tādēļ, ka Vispārējā tiesa nav atbildējusi uz visiem tās argumentiem. Vispārējās tiesas apsvērumi pārsūdzētā sprieduma 189. un nākamajos punktos par 1996. gada 23. aprīļa sanāksmi, atbilstoši kuriem niecīga nozīme ir tam, ka šīs sarunas tika organizējuši vairumtirgotāji, arī esot pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā, jo pastāv alternatīvs pilnībā tiesisks izskaidrojums pārmestajām darbībām, proti, ka vairumtirgotāji vannas istabas preču jomā skaidri pieprasa iesniegt ikgadējo cenu sarakstus noteiktos datumos, lai varētu publicēt savus katalogus. Attiecībā uz 1997. gada 15. oktobra sanāksmi pārsūdzētā sprieduma 194. punktā Vispārējā tiesa turklāt esot pārsniegusi LESD 263. pantā paredzētās tiesiskuma pārbaudes robežas, balstoties uz motīviem, kuru neesot bijis Komisijas paziņojumā par iebildumiem.

122 Vispārējā tiesas apsvērumos attiecībā uz 1998. gadu pārsūdzētā sprieduma 197. un nākamajos punktos par apgalvoto *Villeroy & Boch* Austrija dalību aizliegto vienošanos tiesību pārkāpumā arī esot kļūdas tiesību piemērošanā, jo tie ir pretrunīgi. Proti, pārsūdzētā sprieduma 197.–202. punktā Vispārējā tiesa esot norādījusi, ka Komisija nav sniegusi pierādījumus *Villeroy & Boch* Austrija dalībai pret

konkurenci vērstās sarunās 1998. gadā. Konkrētāk, *Masco* liecība neesot ļāvusi pierādīt šādu dalību. Esot neloģiski, ka vēlāk tā paša minētā sprieduma 203. punktā Vispārējā tiesa ir balstījusies uz to pašu *Masco* liecību, lai pierādītu, ka *Villeroy & Boch* nav distancējusies no prettiesiskajām darbībām 1998. gadā. Vispārējā tiesa tādējādi esot pārkāpusi arī judikatūrā iedibinātos juridiskos principus, atbilstoši kuriem netiešu pierādījumu kopums var pietiekami pierādīt sanāksmes pret konkurences tiesībām vērsto raksturu tikai tad, ja ar tiem pierāda sanāksmju sistemātiskumu, kā arī to pret konkurenci vērsto saturu, un tas tiek apstiprināts ar uzņēmuma paziņojumu, kam ir būtiska pierādījuma spēks. Šajā lietā neesot izpildīts neviens no šiem abiem nosacījumiem.

123 Attiecībā uz 1999. gadu Vispārējās tiesas secinājumu pārsūdzētā sprieduma 208. punktā, ka Komisijas sniegtais pierādījums, proti, 1999. gada 6. septembra *ASI* sanāksmes protokols rokrakstā, ko sagatavojis *Ideal Standard*, juridiski pietiekami pierāda *Villeroy & Boch* dalību prettiesiskajās sarunās, esot pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā. Proti, uzņēmuma, kas ir lūdzis naudas soda samazinājumu atbilstoši 2002. gada paziņojumam par sadarbību, liecība nevar būt pietiekams pierādījums pārkāpuma esamībai, jo tās precizitāti apstrīd vairāki citi vainotie uzņēmumi.

124 Attiecībā uz 2000. gadu Vispārējā tiesa, balstoties uz *ASI* 2000. gada 12. un 13. oktobra sanāksmes protokolu, pārsūdzētā sprieduma 214. punktā esot uzskatījusi, ka, lai gan nav tiešu pierādījumu par *Villeroy & Boch* Austrija dalību pretkonkurences darbībās minētajā gadā, "ir jānorāda, ka 1999. gadā noturēto prettiesisko sarunu sekas izpaudās 2000. gadā". Taču protokols, kuru Vispārējā tiesa turklāt interpretē kļūdaini, neesot pietiekams pierādījums šādā ziņā.

125 Attiecībā uz 2001. gadu pārsūdzētā sprieduma 214.–218. punktā Vispārējā tiesa esot konstatējusi *Villeroy & Boch* Austrija dalību prettiesiskās sarunās tikai tādēļ, ka apgalvotās prettiesiskās sarunas turpināja radīt sekas 2000. gadā. Lai pamatotu savus apsvērumus, Vispārējā tiesa esot vienīgi norādījusi uz apstrīdētā lēmuma 652.–658. apsvērumu, nepaskaidrojot, kādā ziņā tās norādītie apsvērumi ir pārliecinoši.

126 Kas attiecas uz 2002. un 2003. gadu, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumus.

127 Visbeidzot, kas attiecas uz 2004. gadu, Vispārējās tiesas apsvērumi pārsūdzētā sprieduma 228. punktā esot pretrunīgi un tajos esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā. Proti, šajā punktā Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka *Villeroy & Boch* Austrija, kas nepiedalījās *ASI* 2004. gada 22. janvāra sanāksmē, bija informēta ar šās sanāksmes protokolu par savu konkurentu pieņemtajiem lēmumiem tās laikā, lai gan pārsūdzētā sprieduma 212. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tas, ka *ASI* sanāksmju protokoli principā bija jānosūta visiem apvienības locekļiem, pats par sevi neļauj pierādīt, ka *Villeroy & Boch* Austrija bija to faktiski ņēmusi vērā.

128 Komisija lūdz noraidīt sesto pamatu.

Tiesas vērtējums

129 Ar sesto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz dažādām kļūdām Vispārējās tiesas konstatējumos attiecībā uz pārkāpumiem, kuri esot izdarīti Austrijā laikā no 1994. gada 12. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim.

130 Kas attiecas, pirmkārt, uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par 1994. gadu, ir jākonstatē, ka šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja vienīgi atkārto argumentāciju, kas tika norādīta pirmajā instancē Vispārējā tiesā. Tas pats attiecas uz argumentiem par 1996. gada 23. aprīļa sanāksmi. Ņemot vērā šā sprieduma 69. punktā atgādināto judikatūru, šie argumenti tādējādi ir jānoraida kā nepieņemami.

131 Kas attiecas, otrkārt, uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par 1995. gada 16. novembrī un 1997. gada 15. oktobrī notikušajām sanāksmēm saistībā ar būtībā pārsūdzētā sprieduma pamatojuma neesamību, tie arī ir jānoraida. Proti, pārsūdzētā sprieduma 180.–185. un 192.–196. punktā Vispārējā tiesa pārbaudīja un noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus par Austrijā izdarītajiem pārkāpumiem attiecībā uz šīm dažādajām sanāksmēm. Attiecībā uz katru no tām, pirms noraidīt apelācijas sūdzības argumentāciju kā nepamatotu, Vispārējā tiesa atsaucās uz atbilstošiem pierādījumiem un apstrīdēto lēmumu. Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa ir pamatojusi pārsūdzēto spriedumu.

132 Attiecībā uz 1997. gada 15. oktobra sanāksmi ir turklāt jānoraida apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, ka Vispārējā tiesa esot balstījusies uz motīviem, kas neesot iekļauti Komisijas paziņojumā par iebildumiem. Proti, ir jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma 194. punktā Vispārējā tiesa balstās uz apstrīdētā lēmuma 295. un 307. punktā izklāstītajiem motīviem. Taču apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējā tiesā nav norādījusi uz nesaskaņu starp šo lēmumu un paziņojumu par iebildumiem šajā jautājumā. Tādēļ atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai (skat. it īpaši spriedumu, 2015. gada 22. oktobris, *AC-Treuhand*/Komisija, C-194/14 P, EU:C:2015:717, 54. punkts) tā nevar norādīt šādu argumentu apelācijā Tiesā.

133 Treškārt, attiecībā uz 1998. gada 30. aprīļa un 18. jūnija sanāksmi ir jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 199. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka neviens no Komisijas norādītajiem pierādījumiem neļauj pierādīt apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību pārkāpumā. Tomēr minētā sprieduma 203. punktā Vispārējā tiesa ir skaidri uzskatījusi, ka, apelācijas sūdzības iesniedzējai publiski nedistancējoties un 1997. gada 15. oktobra vienošanās pretkonkurences sekām turpinot radīt sekas nākamajā gadā, Komisija varēja uzskatīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja 1998. gadā netika izbeigusi dalību pārkāpumā. Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa ir ne tikai ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, ļaujot lietas dalībniekiem apstrīdēt tās argumentāciju un Tiesai veikt pārbaudi apelācijas tiesvedībā, bet, ņemot vērā šā sprieduma 111. punktā izklāstīto judikatūru, nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā pierādījumu sniegšanā. Ne arī Vispārējā tiesa ir nonākusi pretrunā vai nepildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, uzskatot, ka, lai gan *Masco* paziņojums pats par sevi neļauj pierādīt apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību informācijas apmaiņā 1998. gadā, to varēja leģitīmi ņemt vērā kā vienu no saskanīgu netiešu pierādījumu kopuma, kas aprakstīts pārsūdzētā sprieduma 203. punktā, elementiem, lai pierādītu, ka *Villeroy & Boch* Austrija netika pārtrauksi savu dalību prettiesiskajās darbībās 1998. gadā.

134 Ceturtkārt, attiecībā uz 1999. gadā notikušajām sanāksmēm ir jākonstatē, kā tas nepārprotami izriet no pārsūdzētā sprieduma 206. punkta, ka Komisija ir balstījusies uz 1999. gada 6. septembra sanāksmes protokolu rokrakstā, ko sagatavojis viens no *Ideal Standard* pārstāvjiem tajā pašā pārkāpjošās sanāksmes dienā. Pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, šāds pierādījums, kurš nav datēts ar brīdi, kad šī sabiedrība iesniedza savu lūgumu atbilstoši 2002. gada paziņojumam par sadarbību, bet kas pieder pie viena laika faktiem, kā Vispārējā tiesa to ir izklāstījusi pārsūdzētā sprieduma 207. punktā, neprasa citus saskanīgus pierādījumus. Tādēļ šis arguments ir jānoraida kā nepamatots.

135 Piektkārt, attiecībā uz *ASI* 2000. gada 12. un 13. oktobra sanāksmi ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti ir balstīti uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma 214. punkta interpretāciju. Proti, pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Vispārējā tiesa nav pamatojusies uz šīs sanāksmes protokolu, lai konstatētu, ka 1999. gadā notikušo prettiesisko sarunu sekas izpaudās 2000. gadā. Turklāt šo argumentu mērķis galvenokārt ir apšaubīt Vispārējās tiesas veikto pierādījumu vērtējumu, tomēr nepierādot to sagrozīšanu. Tādēļ, ņemot vērā šā sprieduma 38. punktā izklāstīto judikatūru, tie ir nepieņemami.

136 Sestkārt, attiecībā uz 2001. gadu apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments arī ir pamatots ar pārsūdzētā sprieduma kļūdainu interpretāciju un tādēļ ir jānoraida. Proti, no minētā sprieduma 215.–218. punkta skaidri izriet, ka Vispārējā tiesa nekonstatēja *Villeroy & Boch* Austrija dalību

prettiesiskajās sarunās, kas norisinājās 2001. gadā, tādēļ, ka tās, norisinājušās 2000. gadā, turpināja radīt sekas nākamajā gadā. Proti, minētā sprieduma 215.–217. punktā Vispārējā tiesa pamatojās uz šīs sabiedrības dalību vairākās sanāksmēs 2001. gadā, kuru laikā dalībnieces vienojās par datumu, kurā cenrāži tiks nosūtīti vairumtirgotājiem, un cenu pieauguma datumu, kā arī par šo sanāksmju saskaņošanu ar pārējām 2000. un 2001. gadā notiekošajām sanāksmēm, kurās minētā sabiedrība nepiedalījās, bet kurās *ASI* biedres apsprieda cenu pieaugumus no 2002. gada 1. janvāra.

137 Septītkārt, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par pārsūdzētā sprieduma nepietiekamu pamatojumu, jo Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā tās apgalvojumus par 2002. un 2003. gadu, ir tikai jākonstatē, ka attiecībā uz katru no attiecīgajām sanāksmēm pārsūdzētā sprieduma 219.–226. punktā Vispārējā tiesa, pirms noraidīt apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju kā nepamatotu, atsaucas uz atbilstošiem pierādījumiem un apstrīdēto lēmumu. Ņemot vērā šā sprieduma 72. punktā izklāstīto judikatūru, tai nebija jāatbild uz visiem apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumiem. Tādēļ šie apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti ir jānoraida.

138 Visbeidzot attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par 2004. gada 22. janvāra sanāksmi ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja cenšas apšaubīt pierādījumu vērtējumu, ko veikusi Vispārējā tiesa, tomēr nenorādot uz to sagrozīšanu. Tādēļ, ņemot vērā šā sprieduma 38. punktā izklāstīto judikatūru, šie argumenti ir nepieņemami.

139 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, sestais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

Par septīto un devīto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

140 Ar septīto pamatu, kas norādīts pakārtoti, par pārmesto rīcību saistībā ar apgalvotajiem pārkāpumiem, kas izdarīti Beļģijā, Francijā un Austrijā, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tie neļauj pierādīt tās dalību šajos pārkāpumos, jo tajos ir vainojami tās meitasuzņēmumi, nevis tā pati personiski.

141 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka saimnieciskas vienības jēdziens, kā to šajā lietā piemēro Komisija un Vispārējā tiesa, liek vainot darbībās pilnībā neatkarīgu sabiedrību, kas tajās nav vainojama, pārkāpjot Hartā piedāvātās garantijas, tostarp tiesības uz nevainīguma prezumpciju un principu *in dubio pro reo*, kas garantēti tās 48. panta 1. punktā, likumpārkāpuma un soda tiesiskuma principu un LESD 101. pantu, turklāt pieņēmums par saimnieciskas vienības esamību tad, ja mātesuzņēmumam pieder viss tā meitasuzņēmuma kapitāls, praktiski esot neatspēkojams. Lai gan, kā norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, Tiesa ir atzinusi šādu jēdzienu savā judikatūrā pirms Hartas spēkā stāšanās, šai judikatūrai būtu jāattīstās. Turklāt ar pārsūdzēto spriedumu neesot izpildīts no LESD 296. panta otrās daļas izrietošais pienākums norādīt pamatojumu, jo tas neatbilstot šiem apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem un tajos nav jebkāda pamatojuma attiecībā uz būtiskām pārmestā pārkāpuma daļām.

142 Ar devīto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pauž kritiku par to, ka ar pārsūdzēto spriedumu ir apstiprināts naudas sods, kas tai uzlikts kā tās meitasuzņēmuma solidārai parādniecei.

143 Proti, pat ja būtu iespējams piesaukt mātesuzņēmuma atbildību par tā meitasuzņēmuma darbībām, piemērojot saimnieciskās vienības jēdzienu, solidāras atbildības par meitasuzņēmumiem uzlikto naudas sodu samaksu atzīšana ir noraidāma, jo, pirmkārt, nevienā Savienības juridiskā aktā nav noteikumu, kas paredzētu naudas soda solidāru noteikšanu un, otrkārt, šādas solidāras atbildības atzīšana liedzot apelācijas sūdzības iesniedzējai tiesības uz individuāla naudas soda uzlikšanu atbilstošai pārmetumiem tai, pārkāpjot personiskās atbildības principu. Pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka visos gadījumos Komisijai un Vispārējai tiesai esot jāaprēķina atbilstošā naudas soda apmēra daļa, kas katram kopparādniekam jāmaksā atbilstoši katra atbildības daļai.

144 Komisija lūdz noraidīt septīto un devīto pamatu.

Tiesas vērtējums

145 Ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgai judikatūrai, kas netika apstrīdēta ar Hartas stāšanos spēkā, zināmos apstākļos juridiska persona, kas nav konkurences tiesību pārkāpuma izdarītāja, tomēr var tikt sodīta par citas juridiskas personas pārkāpjošu rīcību, ja abas šīs personas ietilpst vienā un tajā pašā ekonomiskajā vienībā un tādējādi veido uzņēmumu LESD 101. panta izpratnē (spriedums, 2014. gada 10. aprīlis, Komisija u.c./*Siemens Österreich* u.c., no C-231/11 P līdz C-233/11 P, EU:C:2014:256, 45. punkts).

146 Tā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka meitasuzņēmuma rīcību var attiecināt uz mātesuzņēmumu īpaši tad, ja meitasuzņēmums, kurš gan ir atsevišķa juridiska persona, savu rīcību tirgū nenosaka patstāvīgi, bet gan visādā ziņā būtībā izpilda mātesuzņēmuma dotus norādījumus, īpaši ņemot vērā saimnieciskās, organizatoriskās un juridiskās saiknes, kas vieno šīs abas juridiskās personas (spriedums, 2014. gada 10. aprīlis, Komisija u.c./*Siemens Österreich* u.c., no C-231/11 P līdz C-233/11 P, EU:C:2014:256, 46. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

147 Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka īpašajā gadījumā, kad mātesuzņēmumam pieder viss vai gandrīz viss tā meitasuzņēmuma, kurš ir pārkāpis Eiropas Savienības konkurences tiesību normas, kapitāls, pastāv atspēkojams pieņēmums, ka šis mātesuzņēmums faktiski īsteno izšķirošu ietekmi pār savu meitasuzņēmumu (spriedums, 2016. gada 16. jūnijs, *Evonik Degussa* un *AlzChem*/Komisija, C-155/14 P, EU:C:2016:446, 28. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

148 Šādā situācijā pietiek ar to, ka Komisija pierāda, ka viss vai gandrīz viss meitasuzņēmuma kapitāls tieši vai netieši pieder tā mātesuzņēmumam, lai uzskatītu, ka minētais pieņēmums ir īstenojies. No tā izriet, ka pēdējam minētajam ir jāatspēko šis pieņēmums, sniedzot pietiekamus pierādījumus par organizatoriskām, saimnieciskām un juridiskām saitēm starp sevi un savu meitasuzņēmumu, lai pierādītu, ka tā meitasuzņēmums tirgū darbojas autonomi. Ja mātesuzņēmums neatspēko šo pieņēmumu, Komisija varēs uzskatīt, ka šis uzņēmums un tā meitasuzņēmums veido vienu un to pašu saimniecisko vienību un ka pirmais ir atbildīgs par otrā rīcību, un piespriest šiem abiem uzņēmumiem solidāri maksāt naudas sodu bez nepieciešamības pierādīt mātesuzņēmuma personisko iesaistīšanos pārkāpumā (skat. šajā ziņā spriedumu, 2016. gada 16. jūnijs, *Evonik Degussa un AlzChem*/Komisija, C-155/14 P, EU:C:2016:446, 27. un 29.–32. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

149 Starp citu, ir jāprecizē, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, iepriekš minētā judikatūra nepārkāpj ne tiesības uz nevainīguma prezumpciju, kas garantētas Hartas 48. panta 1. punktā, ne *in dubio pro reo* principu un likumpārkāpumu un sodu tiesiskuma principu. Proti, pieņēmums par to, ka mātesuzņēmums īsteno izšķirošu ietekmi uz savu meitasuzņēmumu, ja tam pieder viss vai gandrīz viss meitasuzņēmuma kapitāls, nerada pieņēmumu par viena vai otra uzņēmuma vainojamību, jo ar to nepārkāpj ne tiesības uz nevainīguma prezumpciju, ne principu *in dubio pro reo*. Attiecībā uz likumpārkāpumu un sodu tiesiskuma principu tas prasa, lai likums skaidri definētu pārkāpumus un sodus par tiem, un šis nosacījums ir izpildīts, ja subjekts var noskaidrot no atbilstošās normas formulējuma, nepieciešamības gadījumā izmantojot interpretāciju, ko tai sniedz tiesas, kādas darbības vai bezdarbība rada tā kriminālatbildību (spriedums, 2008. gada 22. maijs, *Evonik Degussa* /Komisija, C-266/06 P, nav publicēts, EU:C:2008:295, 39. punkts). Taču šā sprieduma 145.–148. punktā izklāstītā Tiesas judikatūra nepārkāpj šo principu.

150 Kas attiecas uz naudas sodu nesadalīšanu starp attiecīgajām sabiedrībām, ir jāatgādina, ka solidāras naudas soda samaksas jēdziens Savienības tiesībās, ciktāl tas ir tikai uzņēmuma jēdziena pilnīgas iedarbības izpausme, attiecas tikai uz uzņēmumu, nevis uz sabiedrībām, kas to veido (spriedums, 2014. gada 10. aprīlis, Komisija u.c./*Siemens Österreich* u.c., no C-231/11 P līdz C-233/11 P, EU:C:2014:256, 57. punkts).

151 Kaut arī no Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta izriet, ka Komisija var solidāri piespriest vienu naudas sodu vairākām sabiedrībām, ciktāl tās ietilpst vienā un tajā pašā uzņēmumā, ne šīs tiesību normas teksts, ne solidaritātes mehānisma mērķis neļauj uzskatīt, ka šīs pilnvaras noteikt sodu papildus ārējo solidaritātes attiecību noteikšanai nozīmētu arī pilnvaras noteikt solidāro kopparādnieku daļas to iekšējās attiecībās (spriedums, 2014. gada 10. aprīlis, Komisija u.c./*Siemens Österreich* u.c., no C-231/11 P līdz C-233/11 P, EU:C:2014:256, 58. punkts).

152 Tieši pretēji, solidaritātes mehānisma mērķis ir rodams tajā, ka tas ir juridisks papildu instruments, kas ir Komisijas rīcībā, lai pastiprinātu tās darbības efektivitāti to naudas sodu iekasēšanā, kuri ir noteikti par konkurences tiesību pārkāpumiem, jo šis mehānisms Komisijai kā parāda, ko veido šie naudas sodi, kreditorei samazina maksātnespējas risku, kas ir daļa no prevencijas mērķa, kāds parasti ir izvirzīts konkurences tiesībās, kā Vispārējā tiesa to turklāt būtībā pamatoti ir apgalvojusi pārsūdzētā sprieduma 325. punktā (spriedums, 2014. gada 10. aprīlis, no C-231/11 P līdz C-233/11 P, EU:C:2014:256, 59. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

153 Taču tam, ka solidāro kopparādnieku iekšējās attiecībās tiek noteiktas to daļas, nav šī dubultā mērķa. Proti, runa ir par strīdu, kas rodas vēlākā stadijā un kas principā Komisiju vairs neinteresē, ja visu naudas sodu tai ir samaksājis viens vai vairāki minētie kopparādnieki. Tādēļ Komisijai nav jāprasa noteikt šādas daļas (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 10. aprīlis, Komisija u.c./*Siemens Österreich* u.c., no C-231/11 P līdz C-233/11 P, EU:C:2014:256, 60.–64. punkts).

154 Šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd, ka inkriminētā pārkāpuma laikā tai piederēja pilnībā to sabiedrību kapitāls, kuru darbinieki piedalījās attiecīgajās pret konkurenci vērstajās sarunās Beļģijā, Francijā un Austrijā, un neapgalvo, ka būtu iesniegusi Vispārējai tiesai pierādījumus, kas atspēkotu pieņēmumu, ka tā īsteno izšķirošu ietekmi uz šīm sabiedrībām. Tādēļ, ņemot vērā šā sprieduma 145.–153. punktā izklāstīto judikatūru, tiesiski pamatoti Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka Komisija varēja tai piedēvēt tās meitasuzņēmumu pret konkurenci vērsto rīcību Beļģijā, Francijā un Austrijā un piespriest tai kopā ar meitasuzņēmumiem samaksāt solidārus naudas sodus, nenosakot katram no tiem atbilstošo šo naudas sodu apmēra daļu.

155 Visbeidzot ir jānoraida apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti par pārsūdzētā sprieduma nepietiekamu pamatojumu. It īpaši attiecībā uz iespēju Komisijai piedēvēt apelācijas sūdzības iesniedzējai tās meitasuzņēmumu rīcību Francijā un Austrijā ir jāuzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 155.–165. punkts, kā arī minētā sprieduma 284. punkts, kurā ir atsauce uz tā 97. un 98. punktu, ir tiesiski pietiekami pamatoti. Proti, atgādinājusi judikatūru par saimnieciskās vienības jēdzienu, Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka *Villeroy & Boch* pilnībā piederēja tās meitasuzņēmumu kapitāls un ka tā netika centusies atspēkot pieņēmumu, ka tai ir izšķiroša ietekme uz tiem, turklāt tā atbildēja uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par likumpārkāpumu un sodu tiesiskuma principu un tiesību uz nevainīguma prezumpciju pārkāpumu. Kas attiecas uz iespēju Komisijai vainot apelācijas sūdzības iesniedzēju *Villeroy & Boch* Beļģija rīcībā, ciktāl tā īstenoja izšķirošu ietekmi uz to, Vispārējai tiesai nebija jāieņem nostāja šajā punktā pārsūdzētajā spriedumā, jo pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, prasītāja nav apstrīdējusi Vispārējā tiesā šo iespēju.

156 Tādēļ septīto un devīto pamatu ir jānoraida kā nepamatotus.

Par astoto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

157 Ar astoto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā ir pārkāpts LESD 101. pants un EEZ līguma 53. pants, jo šajā lietā Vispārējā tiesa ir kļūdaini konstatējusi vienotu, saliktu un turpinātu pārkāpumu.

158 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, pirmkārt, ka vienota, salikta un turpināta pārkāpuma juridiskais jēdziens ir nesaderīgs ar LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu un tādēļ nevar tikt piemērots. Proti, šim jēdzienam neesot nekāda juridiska pamata Savienības tiesībās. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētais spriedums ir nepietiekami pamatots, ciktāl Vispārējā tiesa nav atbildējusi uz tās argumentiem par šo jautājumu.

159 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, konstatējot vienotu pārkāpumu šajā lietā, pārsūdzētajā spriedumā ir pārkāpti lietas taisnīgas izskatīšanas principi. Proti, tā kā Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja var tikt vainota pārkāpumā, kurā tā nav piedalījusies, bet kas ietilpst vienotā pārkāpumā, kurā tā ir piedalījusies, lai apstrīdētu savu dalību šajā vienotajā pārkāpumā, apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarot lietderīgi norādīt uz faktu, ka nav piedalījusies pirmajā pārkāpumā un tādējādi tai esot liegts efektīvs aizstāvības līdzeklis. Tā esot varējusi apstrīdēt vienīgi to, ka ir zinājusi par attiecīgo pārkāpumu.

160 Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja pakārtoti uzskata, ka vienota pārkāpuma atzīšanas nosacījumi šajā lietā nav izpildīti, jo Komisija nav noteikusi konkrēto tirgu un nav pierādīta papildinošas saiknes esamība starp dažādajām pārmestajām rīcībām.

161 Ceturtkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka katrā gadījumā, tā kā apstrīdētais lēmums attiecībā uz noteiktām dalībvalstīm ir daļēji ticis atcelts ar 2013. gada 16. septembra spriedumu *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449), 2013. gada 16. septembra spriedumu *Keramag Keramische Werke* u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, nav publicēts, EU:T:2013:457), kā arī 2013. gada 16. septembra spriedumu *Duravit* u.c./Komisija (T-364/10, nav publicēts, EU:T:2013:477) un tā kā noteikti uzņēmumi varēja arī nezināt par visu pārkāpumu, nevarēja būt tāds vispārējs pārkāpums, kāds ir definēts šajā lēmumā.

162 Komisija lūdz noraidīt astoto pamatu.

Tiesas vērtējums

163 Ņemot vērā šā sprieduma 55.–59. punktā izklāstīto judikatūru, pirmkārt, ir jānoraida apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti, ka vienota, salikta un turpināta pārkāpuma juridiskais jēdziens esot nesaderīgs ar LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu un pārkāpjot lietas taisnīgas izskatīšanas principu, neaplūkojot šā pēdējā argumenta pieņemamību.

164 Otrkārt, ir jākonstatē, ka pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotajam Vispārējā tiesa, atgādinot par šo judikatūru pārsūdzētā sprieduma 32.–34., 41., 42. un 46.–48. punktā, šo spriedumu ir juridiski pietiekami pamatojusi.

165 Treškārt, runājot par apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka šajā lietā neesot izpildīti vienota pārkāpuma atzīšanas nosacījumi, jo Komisija neesot noteikusi konkrēto tirgu, ir jākonstatē – kā Vispārējā tiesa ir pamatoti norādījusi pārsūdzētā sprieduma 54. punktā un ko atzīst apelācijas sūdzības iesniedzēja –, ka apstāklis, ka preču tirgi un ģeogrāfiskie tirgi, uz kuriem attiecas pārkāpums, ir atšķirīgi, nekādā ziņā neliedz konstatēt vienotu pārkāpumu. Tādēļ šis arguments katrā ziņā ir neefektīvs.

166 Ceturtkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 63.–71. punktā nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka Komisija šajā lietā varēja secināt vienota mērķa esamību, lai pierādītu vienota pārkāpuma izdarīšanu. Proti, pamatojoties uz pārsūdzētā sprieduma 66., 69. un 71. punktā konstatētajiem faktiem, tā ir juridiski pietiekami ir pierādījusi, ka dažādajām pārmestajām rīcībām bija viens un tas pats mērķis, proti, saskaņot visu vannas istabu aprīkojuma ražotāju rīcību attiecībā pret vairumtirgotājiem. Šajā ziņā ir jāuzsver, ka pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotajam kopēja mērķa jēdziens – kā izriet no minētā 66., 69. un 71. punkta – nav ticis noteikts, vispārīgi atsaucoties

uz konkurences izkropļojumu pārkāpuma skartajos tirgos, bet gan atsaucoties uz dažādiem objektīviem apstākļiem, piemēram, vairumtirgotāju centrālo lomu izplatīšanas ķēdē, šīs ķēdes iezīmēm, saskaņošanas struktūru un daudzpreču apvienību pastāvēšanu, koluzīvo vienošanos īstenošanas līdzību un attiecīgo darbību pārklāšanos materiālajā, ģeogrāfiskajā un laika ziņā.

167 Tā kā šajos apstākļos, nepastāvot vajadzībai pierādīt papildinošas saiknes esamību starp pārmestajām darbībām, vienotā un turpinātā pārkāpumā var tikt vainoti nekonkurēji uzņēmumi un tam nav vajadzīga sistēmiska konkrēto tirgu noteikšana, ņemot vērā, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir, pirmkārt, atbildīga par savu tiešo līdzdalību pārmestajā pārkāpumā un, otrkārt, atbildīga par savu netiešo līdzdalību tajā, ciktāl tā zināja par visu pārkāpjošo rīcību, ko citi attiecīgās aizliegtās vienošanās dalībnieki plānoja vai īstenoja, lai sasniegtu tos pašus mērķus, vai par to, ka tā varēja saprātīgi to paredzēt un bija gatava uzņemties risku, Vispārējai tiesai nevar tikt pārmests, ka tā ir uzskatījusi, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu, secinot šajā lietā vienota un turpināta pārkāpuma esamību.

168 Visbeidzot, kas attiecas uz argumentāciju par daļēju apstrīdētā lēmuma atcelšanu citās lietās, kuras attiecas uz šo aizliegto vienošanos, ir jāatgādina, ka pierādījumu novērtēšana attiecībā uz dažādajiem valstu tirgiem ir Vispārējās tiesas ekskluzīvajā kompetencē. Ciktāl šīs argumentācijas mērķis ir apšaubīt vienota, salikta un turpināta pārkāpuma esamību, ir jāuzsver, kā ir izklāstīts šā sprieduma 62. punktā, ka fakts, ka Vispārējā tiesa ir daļēji atcēlusi apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz līdzdalību pārkāpumā, kas pārmesta atsevišķiem attiecīgajiem uzņēmumiem noteiktos ģeogrāfiskajos tirgos attiecīgajos laikposmos, nav pietiekams, lai apšaubītu Vispārējās tiesas konstatējumu, ka pastāv kopējs plāns, kurš attiecas uz trim preču apakšgrupām un uz sešām attiecīgajām dalībvalstīm un kuram ir identisks mērķis, kas izkropļo konkurenci.

169 Līdz ar to astotais pamats ir jānoraida kā daļēji neefektīvs un daļēji nepamatots.

Par desmito un vienpadsmito pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

170 Ar desmito pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda kļūdu, ko pieļāvusi Vispārējā tiesa, kas nav pilnībā īstenojusi tai piešķirto neierobežoto kompetenci.

171 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumiem esot veikusi tikai tiesiskuma pārbaudi attiecībā uz naudas soda apmēru.

172 Taču apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tiesiskās noteiktības iemeslu dēļ un lai nodrošinātu tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, Vispārējai tiesai un Tiesai katrā lietā, kas tām iesniegta izskatīšanai par Komisijas noteiktu naudas sodu vai kavējuma naudu, efektīvi jāīsteno neierobežota kompetence, kas tām ir piešķirta ar Regulas Nr. 1/2003 31. pantu, it īpaši tādā kontekstā, kad neviena tiesību norma neparedz sodu saskaņošanu un kad no 1998. līdz 2006. gadam Komisija ir piemērojusi trīs atšķirīgas naudas sodu aprēķina metodes.

173 Turklāt šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa nav neatkarīgi novērtējusi sākotnējo naudas soda apmēru un to, vai tas būtu jāsamazina, īstenojot neierobežoto kompetenci, ņemot vērā pārkāpuma smagumu, kas attiecas tikai uz ierobežotu skaitu dalībvalstu, kuras lielākoties ir mazas. Šajā ziņā neesot iespējams saprast, kādēļ Komisija pārmesto rīcību šajā lietā ir sodījusi bargāk nekā tāda paša rakstura aizliegtās vienošanās, kas attiecas uz visu Eiropas Ekonomikas zonas teritoriju. Turklāt Vispārējai tiesai esot bijis jāpiešķir apelācijas sūdzības iesniedzējai naudas soda apmēra samazinājums saprātīga termiņa principa pārkāpuma dēļ, jo administratīvais process bija pārmērīgi ilgs, proti, gandrīz sešus gadus.

174 Ar vienpadsmito pamatu apelācija sūdzības iesniedzēja norāda samērīguma principa pārkāpumu. Šai ziņā tā norāda, ka, lai noteiktu pārkāpuma smagumu, Vispārējai tiesai ir jāņem vērā attiecīgā pārkāpuma sekas tirgū, kā arī attiecīgajos tirgos īstenotais apgrozījums, ko tā nav izdarījusi.

175 Vispārējai tiesai esot bijis arī jāpārliecinās, ka apstrīdētajā lēmumā uzlikto naudas sodu apmērs ir absolūti samērīgs, kas tā neesot, ja apgrozījums no pārkāpuma ir EUR 115 miljoni un kopējais naudas sodu apmērs ir EUR 71,5 miljoni.

176 Tādēļ apelācija sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu labot šo Vispārējās tiesas prettiesisko bezdarbību un pašai samazināt uzlikto naudas sodu apmēru.

177 Komisija lūdz noraidīt desmito un vienpadsmito pamatu.

Tiesas vērtējums

178 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai LESD 263. pantā noteiktā tiesiskuma pārbaude nozīmē, ka Savienības tiesa veic apstrīdētā lēmuma pārbaudi gan saistībā ar faktiskajiem, gan tiesiskajiem apstākļiem, ņemot vērā prasītāja izvirzītos argumentus, un ka tā ir tiesīga novērtēt pierādījumus, atcelt minēto lēmumu un grozīt naudas sodu apmēru (skat. spriedumu, 2014. gada 10. jūlijs, *Telefónica* un *Telefónica de España*/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 53. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

179 Tiesiskuma pārbaudi papildina neierobežota kompetence, kas Savienības tiesai ir atzīta Regulas Nr. 1/2003 31. pantā saskaņā ar LESD 261. pantu. Šī kompetence pilnvaro tiesu papildus sankciju tiesiskuma pārbaudei aizstāt Komisijas vērtējumu ar savu vērtējumu un līdz ar to atcelt, samazināt vai palielināt uzlikto naudas sodu vai noteikto kavējuma naudu (skat. spriedumu, 2011. gada 8. decembris, *Chalkor*/Komisija, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).

180 Lai izpildītu prasības par atbilstoši neierobežotajai kompetencei veicamo pārbaudi Pamattiesību hartas 47. panta izpratnē saistībā ar naudas sodu, Savienības tiesai ir pienākums, īstenojot LESD 261. un 263. pantā paredzētās pilnvaras, pārbaudīt visus iebildumus attiecībā uz tiesību jautājumiem vai faktiem, kuri vērsti uz to, lai pierādītu, ka naudas soda apmērs neatbilst pārkāpuma smagumam un ilgumam (skat. spriedumu, 2014. gada 18. decembris, Komisija/*Parker Hannifin Manufacturing* un *Parker-Hannifin*, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 75. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

181 Taču šīs neierobežotās kompetences īstenošana tomēr nav pielīdzināma pārbaudei pēc savas ierosmes un notiek uz sacīkstes principu balstītā tiesvedībā. Līdz ar to prasītājs principā ir tas, kuram ir jāizvirza pamati pret apstrīdēto lēmumu un jāiesniedz pierādījumi, lai pamatotu šos pamatus (skat. spriedumu, 2014. gada 18. decembris, Komisija/*Parker Hannifin Manufacturing* un *Parker-Hannifin*, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 76. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

182 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, pēc savas ierosmes neveicot visu apstrīdētā lēmuma pārbaudi, netiek pārkāpts efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips. Proti, šī principa ievērošanai nav nepieciešams, lai Vispārējā tiesa – kurai, protams, ir jāatbild uz izvirzītajiem pamatiem un jāveic faktisko un tiesisko apstākļu pārbaude – pēc savas ierosmes no jauna veiktu lietas pilnīgu izmeklēšanu (skat. spriedumu, 2011. gada 8. decembris, *Chalkor*/Komisija, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 66. punkts).

183 Turklāt atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai vienīgi Vispārējai tiesai ir kompetence pārbaudīt veidu, kādā Komisija katrā konkrētajā gadījumā ir novērtējusi prettiesiskās rīcības smagumu. Apelācijas tiesvedībā Tiesas veiktās pārbaudes priekšmets ir, pirmkārt, izvērtēt, cik lielā mērā Vispārējā tiesa juridiski pareizi ir ņēmusi vērā visus būtiskos apstākļus, lai novērtētu konkrētās rīcības smagumu saskaņā ar LESD 101. pantu un Regulas Nr. 1/2003 23. pantu, un, otrkārt, izvērtēt, vai Vispārējā tiesa no juridiskā viedokļa pietiekami ir atbildējusi uz visiem argumentiem, kas ir izvirzīti lūguma par naudas soda apmēra samazināšanu pamatojumam. Savienības konkurences tiesību pārkāpumu

smagums ir jāpierāda, ņemot vērā lielu skaitu apstākļu, piemēram, it īpaši naudas sodu preventīvo raksturu, lietas īpašos apstākļus un tās kontekstu, tai skaitā katra uzņēmuma rīcību, lomu, kas katram no tiem ir bijusi aizliegtās vienošanās izveidē, peļņu, ko tie ir varējuši no tās gūt, to lielumu un attiecīgo preču vērtību, kā arī risku, ko šāda veida pārkāpumi rada Savienības mērķiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, *Team Relocations* u.c., C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 95., 99. un 100. punkts),

184 Turklāt Tiesai, apelācijas tiesvedībā lemjot par tiesību jautājumiem, nav taisnīguma apsvērumu dēļ ar savu novērtējumu jāaizstāj Vispārējās tiesas vērtējums, kuru tā, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, ir veikusi, lemjot par naudas sodu apmēru, kas uzņēmumiem uzlikti par Savienības tiesību pārkāpumu. Tikai tad, ja Tiesa uzskatītu, ka sankcijas līmenis ir ne vien neatbilstošs, bet arī tādā mērā pārmērīgs, ka tas ir nesamērīgs, tai šajā ziņā būtu jākonstatē kļūda tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa ir pieļāvusi neatbilstoša naudas soda apmēra dēļ (skat. spriedumu, 2013. gada 30. maijs, *Quinn Barlo* u.c./Komisija, C-70/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:351, 57. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

185 Ņemot vērā tieši šo judikatūru, ir jāizvērtē desmitais un vienpadsmitais pamats.

186 Proti, no minētās judikatūras skaidri izriet, ka, pirmkārt, atbilstoši neierobežotajai kompetencei veiktā pārbaude attiecas tikai uz piemēroto sankciju, nevis uz apstrīdēto lēmumu kopumā un, otrkārt, nedz neierobežotā kompetence, nedz tiesiskuma pārbaude nav ekvivalenta pārbaudei pēc savas ierosmes, un tādējādi tās nenozīmē, ka Vispārējai tiesai pēc savas ierosmes ir no jauna jāveic lietas pilnīga izmeklēšana neatkarīgi no prasītājas izvirzītajiem iebildumiem.

187 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa, sākot no pārsūdzētā sprieduma 335. punkta, ir īstenojusi efektīvu pārbaudi attiecībā uz naudas soda apmēru, atbildējusi uz dažādiem apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem un minētā sprieduma 397.–402. punktā ir lēmusi par naudas soda samazināšanas prasījumiem, tādējādi, pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotajam, neaprobežojoties ar šā apmēra tiesiskuma pārbaudi. Šajā ziņā Vispārējā tiesa minētā sprieduma 384. punktā ir it īpaši norādījusi, ka 15 % koeficients, kas ir piemērots saskaņā ar "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientiem, bija minimums, ņemot vērā attiecīgā pārkāpuma sevišķo smagumu, un pēc tam šā paša sprieduma 397.–401. punktā ir uzskatījusi, ka neviens no prasītāju pirmajā instancē norādītajiem apstākļiem neattaisno naudas soda apmēra samazināšanu.

188 Konkrētāk runājot par pārmestā pārkāpuma smaguma pārbaudi, ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 381. punktā it īpaši ir norādījusi uz 2006. gada pamatnostādņu 23. punktu, kurā ir noteikts, ka "horizontālas vienošanās par cenu noteikšanu, tirgus sadali un ražošanas izlaides ierobežošanu, kas parasti ir slepenas, pēc sava rakstura pieder pie vissmagākajiem konkurences ierobežojumiem. Saskaņā ar konkurences politiku par tām jāpiemēro smags sods. Tāpēc, nosakot pārdošanas apjoma daļu par šādiem pārkāpumiem, tai jāatrodas diapazona augšdaļā". Minētā sprieduma 383. punktā Vispārējā tiesa ir izklāstījusi pamatojumu, ko Komisija ir norādījusi apstrīdētā lēmuma 1211. apsvērumā, saskaņā ar kuru cenu horizontāla saskaņošana sava rakstura dēļ ir viens no kaitīgākajiem konkurences ierobežojumiem un pārkāpums ir vienots, turpināts un salikts pārkāpums, kas attiecas uz sešām dalībvalstīm un skar trīs preču apakšgrupas, un tikai tad tā pārsūdzētā sprieduma 384. punktā ir konstatējusi attiecīgā pārkāpuma sevišķi smago raksturu, kas attaisno pārkāpuma smaguma koeficienta piemērošanu 15 % apmērā, un minētā sprieduma 385. punktā ir konstatējusi apelācijas sūdzības iesniedzējas līdzdalību "centrālā uzņēmumu grupā", kura ir īstenojusi konstatēto pārkāpumu.

189 Šādi ņēmusi vērā visus aspektus, kas ir būtiski pārmestā pārkāpuma smaguma novērtēšanai, tā kā cenu horizontālā saskaņošana un apelācijas sūdzības iesniedzējas līdzdalība pārkāpumā turklāt esot pierādīta, un atbildējusi uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem par šo jautājumu, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā un ir izpildījusi savu pienākumu veikt efektīvu apstrīdētā lēmuma pārbaudi tiesā.

190 Runājot par administratīvā procesa pārmērīgā ilguma izvērtēšanu, ir jāatgādina, ka, lai gan tas, ka Komisija ir pārkāpusi saprātīga termiņa ievērošanas principu, var attaisnot tāda lēmuma atcelšanu, kas ir pieņemts uz LESD 101. un 102. panta pamata notiekošā administratīvajā procesā, ciktāl ar to vienlaikus ir pārkāptas arī attiecīgā uzņēmuma tiesības uz aizstāvību, šāda saprātīga termiņa ievērošanas principa pārkāpuma sekas – ja tas tiek pierādīts – nevar būt uzliktā naudas soda apmēra samazināšana (it īpaši skat. spriedumus, 2016. gada 9. jūnijs, *CEPSA*/Komisija, C-608/13 P, EU:C:2016:414, 61. punkts, un 2016. gada 9. jūnijs, *PROAS*/Komisija, C-616/13 P, EU:C:2016:415, 74. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Šajā lietā, kā tas izriet no šā sprieduma 173. punkta, nav strīda par to, ka ar savu argumentu par to, ka Vispārējā tiesa nav pareizi novērtējusi pārmērīgo administratīvā procesa ilgumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja vēlas tikai panākt tai uzliktā naudas soda apmēra samazināšanu.

191 Tādējādi, neaplūkojot tā pamatotību, šis arguments ir jānoraida kā neefektīvs.

192 Visbeidzot, runājot par uzliktā naudas soda apmēra samērīgumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja neizvirza nevienu argumentu, kas varētu pierādīt, ka piemērotās sankcijas apmērs ir neatbilstošs vai pārmērīgs. Šajā ziņā ir jānoraida arguments, ka naudas sods EUR 71,5 miljonu apmērā esot nesamērīgs salīdzinājumā ar apgrozījumu EUR 115 miljonu apmērā, uz kuru attiecas aizliegtā vienošanās. Proti, nav strīda par to, ka šajā lietā galīgā uzliktā naudas soda apmērs tika samazināts, lai nepārsniegtu 10 % no apelācijas sūdzības iesniedzējas kopējā apgrozījuma iepriekšējā finanšu gadā atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktam. Šī robežvērtība jau nodrošina, ka šā naudas soda apmērs nav nesamērīgs salīdzinājumā ar uzņēmuma lielumu, kas tiek noteikts, izmantojot tā kopējo apgrozījumu (skat. šajā ziņā spriedumu, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 280.–282. punkts).

193 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, desmitais un vienpadsmitais pamats ir jānoraida kā daļēji neefektīvs un daļēji nepamatots.

194 Tā kā neviens no apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītajiem pamatiem nav apmierināms, apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

195 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši tā paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

***2) Villeroy & Boch AG* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]